Anul X.—No. 45 **15** Bani exemplarul în toată țara. Luni, 9 (21) Noembre 1892.

BIBLIOTECA „ASTRA" SIBIU

Universul Literar

Colonel Arnold Beller.—(Vezi Ilustrația).

De completat la rel.
(1896, 99, 900, 901.)

24324.

PETRU MANCIU · CRAITOR, ORAVIȚA BANAT

CALENDAR PE 1892

Ortodox.

Duminecă, 8 Noembrie.—† **Mihail şi Gavril.**

Catolic

Duminecă, 20 Noembrie.—Felix de Valois.

Sórele resare: 7.5; apune: 4.27.

SĔPTĂMÂNA

In ţară

O farsă călugărească: Stariţul mănăstirii Neamţu lasă ca moştenire nepoţilor sĕi câte o fotografie a sa.—D. Titus Maiorescu e confirmat ca rector al Universităţii din Bucureşti.—Consiliul sanitar superior decide să se permită aducerea peşteluĭ din Basarabia.—Se inaugurează liceul din Severin; ministrul instrucţieĭ asistă.—Se decide aplicarea unuĭ noŭ regulament pentru comerţul şi fabricarea petroliuluĭ.—Doĭ studenţi se bat în duel la vila Regală; unul e rănit; „aceasta pentru susţinerea cauzeĭ naţionale".—Se decide punerea în legătură a forturilor din jurul capitaleĭ, cu arsenalul militar.—Se încep cursurile uneĭ nouĭ şcóle de tir militar; 22 de ofiţerĭ vor fi detaşaţi ca instructorĭ militarĭ pe la osebite regimente.—Directorul caseĭ de depuneri îşi dă demisia, din cauză de boală.—D. locot. Hiotu, din călăraşi, a făcut călare drumul de la Tîrgovişte la Bucureşti în 4 ore şi cinci minute.—D. Barbu Ştefănescu e însărcinat cu ţinerea cursuluĭ de istorie al d-luĭ Ureche la Universitatea din Bucureşti.—Consiliul de miniştri adoptă un proiect de lege după care drumurile naţionale şi judeţene devin drumurĭ marĭ de comunicaţie şi se întreţin de stat.—LaTitu, o mică deraiare; doŭe vagoane s'aŭ sfărîmat; nicĭ un accident de persoane.—Se rădică de la Predeal carantina; de asemenea la Burdujenĭ; s'a redus la treĭ zile carantina de la Unghenĭ.—Primarul capitaleĭ a decis o noŭe numerotare a caselor, cea veche fiind defectuoasă. — Comisiile de igienă, pentru inspectarea caselor din capitală, se desfiinţează.—La Galaţi circulă o mulţime de monede de aramă străine; ele sunt aduse cu saciĭ din Grecia, unde e agiul mare.—Se termină redactarea proiectuluĭ de lege pentru noua reorganizare a ministeruluĭ de externe.— Vineri seară sosesc în capitală regele Carol şi prinţul moştenitor.—La 17 cor. vine înaintea curţiĭ de casaţie recursul în procesul milionelor Sturdza-Gorciacov. —Un anume Alexe Teodorescu, hoţ de caĭ din Dorohoĭ, e izgonit din ţară.—Cutremur uşor de pământ în Bucureşti; nicĭ o pagubă.—Un grec din Caracal lasă un testament prin care cere să fie îngropat cu paltonul; în acest palton se aflaŭ 35000 leĭ în bilete de bancă. —Bugetul căilor ferate e întocmit.—Proectul de lege relativ la tocmelile agricole e terminat.—Un negustor grec din Galaţi, Vrioni, se sinucide la Constantinopol, de ruşinea unuĭ faliment.—Morga din capitală se va deschide la 15 corent. — Se încep operaţiile de recrutare.—Consiliul de miniştriĭ proiectează desfiinţarea consiliilor judeţene.—D. Gr. Galenu e numit director al caseĭ de depuneri.—Prin noul buget al ministeruluĭ de rĕsboiŭ se reorganizează cavaleria.—Afacerea comuneĭ Galaţi cu d-nu Gr. Eliade s'a încheiat; comuna a rĕscumpărat obligaţiile deţinute de d. Eliad. —Princesa Maria de Edimburg, viitoarea soţie a moştenitoruluĭ tronuluĭ, refuză cadoul; subscripţiile să se atribuie uneĭ instituţiĭ de bine-facere.—Puterile toate refuză să sprijine pe Grecia, în afacerea Zappa, afară de Franţa; încercările-ĭ însă rĕmân neroditoare.—Moştenitoriĭ luĭ Filitis câştigă moştenirea de 600,000 leĭ, lăsată de rĕposat uneĭ societăţĭ culturale greceştĭ. — A nins în maĭ toată ţara.— Alaltă-ierĭ a deraiat la trenul ce venea din Giurgiu, chiar în gară, un vagon; nicĭ un accident de persoane.—Se termină examenele căpitanilor aspiranţi la gradul de maior.—Se închide sesiunea ordinară a consiliuluĭ general al districtuluĭ Ilfov.

Din afară

Vaporul englez *Lord Byron* se scufundă; 80 de inşi pier în valurĭ.—Un vapor al companieĭ *Lloyd* s'a aprins; 12 victime.—Poliţia din Berlin confiscă primul numĕr al unuĭ ziar anarchist; treĭ anarchişti aŭ fost arestaţi.—Doctorul preot Vasile Lucacĭ, judecat de curtea juraţilor din Dobriţin, e condamnat la un an de închisoare şi 500 fiorinĭ amendă; mare emoţie între româniĭ transilvănenĭ.—Ţareviciul e primit afectuos la Viena.—Regeluĭ Carol i se face o primire strălucită de către împĕratul Franz-Iosif şi familia imperială.—Din cauza limbagiuluĭ provocător al ziarelor anarchiste, guvernul francez propune o lege pentru restricţia libertăţeĭ preseĭ.—Papa se declară din noŭ prieten cu Republica franceză; zice că n'are de duşmanĭ acolo de cât pe radicalĭ şi pe catolicĭ.—Influenza izbucneşte cu furie la Berlin.—Congresul partideĭ democratice-socialiste se deschide la Berlin; d. Singer a fost ales prezident.—Sultanul permite procesia ce se va face la Ierusalim, în care Papa va propune, lângă mormêntul luĭ Christos, unirea bisericelor creştine.—Cholera: La Pesta un mort; la Belgrad, un caz suspect.

Copilul Călugăriţiĭ.

Odăile aŭ pereţiĭ împodobiţi cu icoane. Paturĭ lungĭ ce se întind de la un zid până la altul, acoperite cu cergĭ, câte-va scaune, o masă învelită cu o îmbrăcăminte de pânză şi susţiind doŭe sfeşnice de alamă, un album rupt, doŭe glastre cu florĭ de sorcovă, o oglindă mare ce poartă înfipte de jur împrejurul pervazurilor fotografiĭ reprezintând chipurĭ de femeĭ, de popĭ, de militarĭ, de civilĭ, de tot felul de oamenĭ, formează mobilierul caseĭ. Nu maĭ e chilia veche a mănăstiriĭ, ci e casa modernă a oraşuluĭ, mică încă, săracă, dar cu o calitate neîntrecută: curăţenia.

Aşa sunt casele călugăriţelor; aşa era şi locuinţa Agaftonichiĭ.

Cum intră Zaharia în casă, călugăriţa'l poftì într'o odaie şi acolo p'un scaun, apoĭ se făcu nevĕzută. Se întoarse curênd însă, urmată de o soră tênĕră, îmbrăcată cu rasa neagră ca şi ea şi ducênd p'o tavă dulceaţă şi cafele.

Frusina se uita mirată în toate părţile. Zaharia, privind'o cu coada ochiuluĭ, ĭĭ zise vesel:

— Nu e aşa că e frumos aicĭ?

— Da, tată.

— Să maĭ vezĭ încă şi biserica, în care o să ne ducem la noapte. E frumos, e frumos de tot, şi bine aicĭ, fata mea!

Călugăriţa întrebă pe Zaharia, pe care'l cunoştea de mult, ce să'ĭ gătéscă. Se înţeleseră în grabă. Ospătară la vremea prânzuluĭ în curtea care da spre eleşteŭ, deteră drumul Frusinichiĭ să se plimbe cu sora prin mănăstire, iar eĭ, bĕtrâniĭ, cu cafelele din'nainte şi cu ţigările în gură,—fuma şi maica din când în când şi numaĭ când se afla cu persoane maĭ intime,—se puseră la sfat.

Spuse Zaharia cum ĭĭ murise nevasta din naştere, călugăriţa o plânse zicêndu-ĭ mititica şi alte mângâierĭ duioase şi ajunseră la concluziunea următoare:

— Ast-fel eŭ m'am gândit,—zise el,—să 'mĭ aşez fata aicĭ în mănăstire, să'ţĭ o încredinţez sfinţieĭ tale care să o deprinză cu ale bisericeĭ, iar de grijă pentru cele trebuincioase vĕ port eŭ la amândouĕ. Are fata câte-va miişoare de leĭ la casa de depuneri. Venitul aceluĭ capital am să ţi'l aduc eŭ sfinţiĭ tale regulat. Că de, să o maĭ ţiŭ cu mine nu e chip. Mumă n'are, eŭ maĭ toată ziua dus după ale mele lipsesc de acasă...

— Bine, bine facĭ, maică, ĭĭ tăia Agaftonica discursul. [Miişoarele de leĭ de la casa de depuneri o convinseseră să primească propunerea evlavioasă a dulceluĭ Zaharia]. Lumea e rea, stricată; în oraşe sunt ispite multe... îngână bĕtrâna clătinând din cap şi oftând din adâncul inimeĭ.

— Tocmaĭ! afirmă Zaharia cu încredinţare.

După o şedere de treĭ zile în mănăstire tatăl Frusinichiĭ se gătea să se întoarcă în oraş, unde o mulţime de treburĭ îl aşteptaŭ. N'ar fi ştiut să ţi le spuie, dacă l'aĭ fi apucat să ţi le înşire anume.

— Frusinico, zise el fie-sĭĭ, eŭ mĕ întorc la Bucureşti şi pe tine te maĭ las la maica Agaftonica. Viŭ peste câte-va zile să te iaŭ.

Frusinica ĭĭ sărută mâna, el o pupă pe frunte şi se urcă iute în trăsura ce'l aştepta.

Când să pornească, Frusina ce până aci stetea indiferentă,—căcĭ în Bucureşti de s'ar fi întors tot viaţa de mănăstire ducea ea,—d'o dată îl strigă cu oare care voiciune.

— Tată.

— Ce e? întrebă Zaharia mirat.

— O să te rog un lucru.

— Ce?

Frusinica se apropie şi adaose încet;

— Când oĭ veni să'mĭ aducĭ păpuşa. Să'mĭ mĭ-o trimeţĭ cu cine-va dacă n'oĭ putea să viĭ d-ta curênd.

— Eĭ păpuşa, zise Zaharia rîzênd. Acu ciorapul şi cartea se poate să fie îndeletnicirea ta, iar nu păpuşa. Dar în sfârşit ţĭ-o voĭ aduce.

— Te rog!

Căruţa porni cu Zaharia, iar Frusinica nu se maĭ întoarse nicĭ odată în oraş.

II

O trăsură dusă de patru caĭ înaintaşi intră cu zgomot în mănăstire. Intr'ênsa stă rĕsturnat Tase Colţureanu. E un om în vêrstă şi e unu din vizitatoriĭ ceĭ maĭ obicĭnuiţi aĭ mănăstiriĭ. De câte orĭ vine în mănăstire, trage la maica Hristina, vecină cu Agaftonica. Şi, apoĭ ţine-te la chefurĭ înfundate.

Venirea luĭ în mănăstire e un eveniment fericit. Are avere si e darnic. Nu e maică care să nu fi fost miluită de el cu câte ceva. De aceea toate îl cunosc pe el, pe toate le cunoaşte el şi tutulora le zice pe nume. Dar slăbiciunea luĭ hotărâtă e maica Hristina şi cu poslujnica eĭ soră Mariţa.

Tase cum sosi se întinse în patul curat al călugăriţiĭ ca sa 'ĭ tragă un somn, căcĭ noaptea trecută petrecuse cu neşte strengarĭ şi nu dormise de loc. Il deşteptară la masă. După ce mâncă, musafirul porni prin mănăstire ca să facă o plimbare. Când se întoarse acasă, strigă pe Mariţa.

— Ia ascultă, Mariţo, da vĕzuĭ icĭ la Agaftonica o fetică de toată frumuseţea. Cine e?

— Zĕŭ, o zărişi! rĕspunse Mariţa cu şiretenie.

— Cine e, n'auzĭ tu?

— E Frusinica, fata luĭ Zaharia Mangal din Bucureşti. A adus'o aicĭ de câtă-va vreme şi aicĭ trebue să rĕmâie biata fată.

— A luĭ Zaharia Mangal, a zevzeculuĭ ăla? Da frumoasă fată are. Cum am face să 'ĭ dobândim cunoştinţa?

— Aĭ adus ceva prăjiturĭ?

— Prăjiturĭ, ciocolate şi doŭe sticle cu şampanie.

— Şampanie! O, bine, bine de tot. După ce s'o înopta, vino în ceair. O să fiŭ acolo cu ea. Ne ducem în toate nopţile când e vremea frumoasă. Sub razele luniĭ, ne tolănim pe iarba verde şi 'n singurătatea loculuĭ ne luăm la întrecere cu privighetorile ce cântă în pădurea de alăturĭ. Neauzite de nimenĭ, nevĕzute de nimenĭ, acolo rĕsuflăm în libertate, după ce maicele se culcă şi ne trimet şi pe noĭ la odihnă.

. . . . . .

Seara îşi lăsa umbrele eĭ peste mânăstire. Luminările ce licăriră un moment pe la case încep a se stinge una câte una. In curând mânăstirea e adâncită în întunerec şi tăcere; nu se maĭ vede nicĭ o suflare de om prin ulicioarele întortochiate ale locaşuluĭ sfânt. Dar colo, maĭ în depărtare, iată doŭe umbre ce se strecoară furişate, iar maĭ încóce, un om înfăşurat într'o manta, se ţine după ele. Sunt Mariţa şi Frusinica urmărite de Tase. Abia trecură pârleazul garduluĭ ce desparte pajiştea ceairuluĭ de cuprinsul mânăstiriĭ; abia se aşezaseră surorile sub ştejarul rĕsleţ unde de obiceiŭ poposeaŭ ele, şi iacă şi Tase aci. Se sperie Frusinica când îl vĕzu, dar Mariţa ştiu să o liniştească. Se aşezară câte-şi treĭ sub crăcile copaciuluĭ ocrotitor, glumiră, cântară, goliră cele doŭe sticle de şampanie şi când se auziră sunând clopotele ce chiema pe călugăriţe la slujba de miezul nopţiĭ, prieteşugul era întemeiat între neispitita Frusinica şi vicleanul Tase.

Dar cum rĕsună prima bălăngănire a clopotuluĭ, surorile săriră în sus făcênd semnul cruciĭ, şi se făcură nevĕzute într'o clipă ca nişte năluci, lăsând pe Tase singur ameţit de şampanie, dar vrăjit şi maĭ rĕŭ de focul ochilor Frusiniĭ.

A doua zi Tase o întrebă pe Mariţa:

— Da bine, ce fugiriţĭ aşa azĭ noapte, de nicĭ nu prinseĭ de veste când pieririţĭ de lângă mine?

— Apoĭ ne-am dus la biserică. Ne omoraŭ maicele noastre de nu ne găseaŭ acolo înainte de sosirea lor.

Rîndul viitor, când Tase veni la mănăstire cu trăsura luĭ cu patru caĭ trase la maica Agaftonica.

— Sărut mâna, maică Agaftonico, strigă el d'afară bătênd în portiţă, doresc să trag la sfinţia ta de astă dată. Mĕ primeştĭ?

— De, maică,—rĕspunse călugăriţa,—te primesc, dacă aĭ poftit dumneata la casa mea. Numaĭ sĕ nu se supere maica Hristina.

— Eĭ aşĭ, par'că eŭ sînt robul sfinţieĭ sale! Las că n'are de ce să se supere. Şi pe mine apoĭ orĭ-cine se mânie ştiŭ eŭ cum să'l împac. Ia fă bine, maică, şi ţine icĭ asta. E o bucată întreagă de madipolon pentru sfinţia ta. Socotesc că ţi-o prinde bine.

— Să trăeştĭ, maică, zise călugăriţa întinzênd braţele cu grabă spre obiectul indicat.

Ast-fel Tase rĕmase mosafirul maichiĭ Agaftonichiĭ.

Păianjenul îşĭ întindea iţele în locul priincios, ca să cuprindă în ele pe victima asupra căreia îşi avea ochiĭ pironiţĭ. Şi o cuprinse. Frusinica acordă totul omuluĭ bun care'ĭ vorbea frumos şi'ĭ aducea fel de fel de lucruri plăcute.

III

Timpul trecea. Frusinica, părăsită de tatăl eĭ, care venea foarte rar să o vadă, de Tase, care nu maĭ venea nicĭ de cum, se hotărâse după îndemnul Agaftonichiĭ, să se călugărească. Purta deja îmbrăcămintea de soră, ĭĭ maĭ rĕmăsese numaĭ un mic pas de făcut spre a fi călugăriţă definitivă; îl va face şi p'acela.

Ziua ceremonieĭ se hotărâse. Citea toată ziua pe ceaslov, orĭ cosea rufele şi rasa cu care avea să se prezinte înaintea altaruluĭ. Figura frumoasă a Frusini însă pălise, corpul eĭ splendid se diformase. Evident că grija pasuluĭ ce avea să facă o consuma.

Sosi în sfîrşit ajunul zileĭ marĭ. A doua zi Frusinica avea să se lepede de lume şi să'şĭ facă jurământul de credinţă ca mireasă a luĭ Hristos. Seara însă, înainte de toaca de vecernie, o apucă pe aspiranta de călugăriţă neşte durerĭ teribile. Agaftonica aleargă să 'ĭ dea ajutor. Dupe câteva ore de chin, Frusina născu un copil.

Agaftonica primi cu sânge rece, fără surprindere, pe noul venit, îl înfăşură într'o cârpă şi eşi cu el pe uşa din fund. Făcu toate acestea cu o îndemânare ce arăta deprindere în asemenea treburĭ.

Când se întoarse, bolnava cu o voce tremurătoare, sub indemnul sentimentuluĭ de mumă ce se deştepta puternic în sufletul eĭ, ĭĭ zise:

— Maică Agaftonico, dă-mi'l să'l vĕd; pune'l colea lângă mine.

— Ce să'ţĭ daŭ, ce să pun lângă tine? o întrebă călugăriţa răstită

— Copilul, şopti Frusina.

— Copilul! Călugăriţele n'aŭ copiĭ. Ceaslovul şi psaltirea e pruncul lor.

N'apucase să isprăvească aceste vorbe şi sângele năvălise în obrajiĭ Frusinĭ ce ardeaŭ acum ca jăratecul, ĭĭ umplus ochiĭ, ce străluceaŭ cu focul nebunieĭ.

— Copilul, copilul! repeta ea cu energie ridicându-se pe pernă.

Agaftonica, vru s'o liniştească vorbindu'ĭ cu blândeţe, dar în deşert. Ea nu maĭ înţelegea acuma nimica şi repeta într'una îngrozită:

— Copilul! Copilul!

Agaftonica închise uşa bine. Luă păpuşa Frusiniĭ ce sta într'un colţ şi 'ĭ-o puse în braţe zicându'ĭ:

— Na, iacă'ţĭ copilul şi tacĭ.

Frusina luă păpuşa cu lăcomie şi o duse la piept. Mintea eĭ încurcată nu maĭ distingea bine lucrurile.

Apoĭ bĕtrâna umblă în fundul unuĭ cufĕr de unde scoase o sticluţă, turnă câteva picăturĭ într'o cană cu apă şi dete fetiĭ în silă să bea.

— Na, înghite niţică aiazmă să te linişteştĭ.

Frusina înghiţi şi'şĭ puse capul pe pernă cu păpuşa în braţe. După ce dormi ca la un ceas, o deşteptă, o premeni şi făcu să dispară din casă toate probele naşteriĭ. Ĭĭ maĭ dete să soarbă din cana cu apă şi eşi apoĭ cu vasul în mână. Vĕrsă restul bĕuturiĭ afară şi, cu un pas domol, se îndreptă spre stăriţie. Admisă înaintea stariţiĭ, ĭĭ făcu mătanie, ĭĭ sărută mâna şi'ĭ zise:

— Măicĭ, sora Frusina nu ştiŭ ce are. A început să ţipe d'o dată, să'şĭ zmulgă pĕrul. Acuma, cu păpuşa în braţe, de care ştiţĭ că nu se despărţia nicĭ odată, spune vorbe zăpăcite. Eŭ zic că ar fi bine să vie părintele Atanasie să'ĭ citească ceva. O fi poate niscaĭ-va ispite diavoleşti ur[illegible] e mâine să intre în cinul călugă[illegible] c'aşa a maĭ păţit şi...

— De grabă, de grabă, zise [illegible] o maĭ lăsa să'şĭ isprăvească vor[illegible] luaţĭ pe părintele Atanasie [illegible] scoaterea diavoluluĭ. Biata fată!

Părintele Atanasie, urmat de Agaftonica, Hristina şi alte maicĭ ce aflasera evenimentul, se îndreptară spre odaia nenorocitiĭ.

Frusina, pierdută, repeta cu un glas ce din ce în ce slăbea, cuvinte neînţelese, printre carĭ numaĭ Agaftonica recunoştea cuvêntul teribil:

— Copilul! Copilul!

Preotul Atanasie, pătruns de milă, citeşte cuvintele textuluĭ sfânt, pe când călugăriţele, făcênd cu zor semnul cruciĭ, se prosternează cu evlavie înaintea unuĭ ierusalim ce acoperea, cu feluritele'ĭ imaginĭ

și scene creștinești, peretele odăei despre resărit.

Mai târziu Frusina se liniști de tot. Negreșit că citirea preotului și rugăciunile maicilor îi ajutase. Adormise.

IV

A doua zi, pe drumul care duce la mănăstire două trăsuri aleargă în fuga mare. Cei carè se aflaŭ înăuntru se cunosc, căci se salută: eraŭ Tase Colțureanu și Zaharia Mangal. Tase 'și oprește trăsura; Zaharia îl imitează.

— La mânăstire te ducĭ, nene Zahario? 'l întrebă Tase.

— Da, domnule Tase, răspunse acesta. Dar dumneata, în cotro?

— Și eŭ tot acolo.

— Eĭ, cu atât maĭ bine, căcĭ o să fiĭ față la o sărbătoare: la cununia fetiĭ mele cu altarul. A tras'o pe ea inima să se facă călugăriță și pace. Astăzĭ își îndeplinește voia. Iaca îĭ aduc aicĭ în coșul ĕsta borcane cu dulceață, cofeturĭ, cafea, licheor, ca să aibe cu ce să trateze pe maicĭ, după cuviință.

— O să'mĭ daĭ voe să'ĭ fac și eŭ un dar pentru astă zi însemnată, zise Tase gânditor. Nu știŭ încă ce, dar o să văd de ce are trebuință și să adaog și eŭ la zestrea de călugăriță a copiliĭ prietenului meŭ. Și, fiind-că mergem împreună la mănăstire, pe unde n'am maĭ dat de aproape un an, trecĭ icĭ în trăsura mea să intrăm amêndoĭ d'odată. Să vezĭ ce bine o să'ĭ pară când ne-o vedea împreună.

— Firește că o să'ĭ pară bine. Dar nu știŭ de ce mi se tot bate pârdalnicul ĕsta de ochiŭ stâng: se zice ca vestește a rĕŭ.

— Reŭ? Aș, fugi d'acolo! Fă treĭ crucĭ împrejurul luĭ și zi de treĭ orĭ doamne miluește, că'ți trece. Aide vino'ncoa în trăsură la mine.

Zaharia trecu'n trăsura luĭ Tase. In sgomot de clopote intrară în mănăstire. Dar în loc de fețe vesele care să le iasă înainte, îĭ întâmpinară figurĭ mâhnite: Frusina murise peste noapte.

Dar în loc s'o călugărească o îngropară. Ceremonia înmormântăriĭ se făcu cu lacrămĭ multe și cu durere puțină. Și de ce i-ar fi durut? Zaharia scăpa definitiv d'o grije pe care tot i se părea că trebuie o maĭ aibe; Agaftonica primea banĭ ca să îngrijească de sufletul răposateĭ. Numaĭ Tase par'că simțea o mâhnire maĭ hotărâtă. Frusina fusese frumoasă și fórte drăgălașă. Acuma, când nu maĭ era, simția că par'că pierduse ceva. Dar își va îneca părerea de rĕŭ cu o cruce ce'și lua însărcinarea să'ĭ puie la cap și pe care avea de gând să sape un epitaf duios.

O înmormântară cu păpușa lângă dênsa. Așa chibzuiseră maicile să n'o despartă de lucrul acela care'ĭ fusese eĭ din copilărie bucuria cea maĭ deplină și maĭ senină.

Formele civile se făcuseră repede și fără niciĭ o dificultate. Cum putea primarul lor să'ĭ intre în cap a bănui o moarte lească ca a Frusineĭ. Mor și călugărițele morți năpraznice ca și mirenii.

In anul următor însă când pescariĭ deschiseră cu novodul în ajunul Blagovestenilor scoaseră scheletul unuĭ copil mic. Era înfășurat într'o cârpă și avea atârnată de gât o piatră legată cu niște mătăniĭ negre de lână.

— Elesteul dă peștĭ maicilor să mănânce—zise un pescar celuĭ-l'alt c'o ironie sălbatecă,—dar și maicile aŭ grije să dea din când în când de mâncare peștilor.

Nicolae Țincu.

UNEI PESIMISTE

Al morțeĭ gând să nu'ți maĭ vie,
Căcĭ dacă tu aĭ fi să morĭ,
Eĭ,—ce-ar putea ca să maĭ cate
Printre comuniĭ muritorĭ?!...

Să nu te maĭ gândeștĭ la moarte,
Când se găsește pe pământ
Ființă care ți se'nchină,
Ca unuĭ idol scump și sfânt.

De moarte, gândul tĕŭ să fugă!
Din florĭ eștĭ cea maĭ dulce tu,
Și când Zefirul te iubește
Nu trebuie să morĭ tu... Nu!...

Al morțiĭ gând să nu'ți maĭ vie!
E trebuință să trăeștĭ,
Să fiĭ iubită, cum eștĭ demnă,
Și cum e demn, tu să'l iubeștĭ!—

Craiova.—1892 Noembre. CAROL SCROB.

Un proverb

Cine-și bate nevasta, pățește ca cel ce bate un sac cu făina: Ce e bun, iese, ce e rĕŭ, rămâne (Francez).

POVEȘTĬ DE TÓMNĂ

Lângă cruce!...

Sunt zece anĭ d'atuncia, de când bătrînul Stan blagoslovind copilul, de drum ce era gata, zicea aceste vorbe cu glas răsunător:

— Mergĭ țĕreĭ apărare!... Fiĭ tare și vînjos!... Gândește-te la casă, la tată-tĕŭ și fraț̆ĭ... In minte vie'ți mă-ta cu chipul eĭ bălaĭ și inima'ți să'ți bată de draga ta Florica... Florica ți-e resplată, de'ĭ fi curagios!... Te luptă voinicește, c'aĭ brațe de român... Infruntă bărbătește, dușmanul drept în față și'ți apără moșia, mormîntul mă-teĭ, casă!...

S'apoĭ cu drag sărută pe fiul sĕŭ pe frunte și'ĭ zice:

— Cale bună!... Noroc!... Și fiĭ cu minte!..

Copilul, Vlad pe nume, sărută mâna tatiĭ, sărută frățiorii și zice înduioșat:

— Să vĕ găsesc cu bine!... Rĕmâneț̆ĭ sănătoș̆ĭ...

Și pleacă, să se ducă la glorie, la mórte... El merge să se lupte de dragul țĕreĭ sale... Florĭ fie'n calea luĭ:

* * *

Dar colo e Florica!... L'așteaptă zîmbitoare, dar lacrămĭ în șireaguri pe chipul eĭ se 'ngână... Logodnica'ĭ iubită e ruptă ca din soare... Cu părul ca de aur, cu ochĭ de cer senin.

Vlad simte despărțirea că'ĭ grea, peste putere... Dar zîmbitor la dênsa, pornește pasul sĕŭ...

L'a'nlănțuit în brațe, că dragostea li-e mare, și sărutărĭ fierbinte eĭ schimbă îndelung..

Și 'n urmă ea șoptește:

— Te ducĭ, iubite Vlad...

Ușor el pleacă fruntea și zice:

— Da, mĕ duc!... Mĕ duc în bătălie cu țara mea să apĕr!... Să pun cununĭ de gloriĭ pe chipul tĕŭ bălaĭ!... Că tu'mĭ veĭ fi soția, răsplata mea dorită...

Suspină 'ncet Florica și 'ngână-apoĭ:

— Te du!... Viteaz să fiĭ tu, Vlade, viteaz între vitejĭ... Și 'ntoarce-te cu bine... Să știĭ că te aștept!...

S'aŭ sărutat eĭ iarăș̆ĭ, sărut de despărțire, s'apoĭ la piept strîngênd'o:

— Să te găsesc cu bine, el zice.

Și pornește, încet-încet, pe cale...

Florica îĭ trimite cu deget sărutare și'ĭ zice iarăș̆ĭ-iarăș̆ĭ:

— Să viĭ cu bine, Vlade! Să știĭ că te aștept!...

* * *

Și Vlad s'a dus cu bine!... S'a dus cu voie bună, cu gândul la Florica, la frățiorĭ și tată... Și muma'ĭ, dragă'i mumă, ca bună călăuză, i-apare ca povață 'n minte-ĭ pe a luĭ cale...

Ajunse la hotare, trecu în țĕrĭ străine, cu dragiĭ luĭ tovarăș̆ĭ, vitejiĭ dorobanțĭ...

Vrăjmașul merge să 'nfrunte la Plevna și Balcanĭ...

Toț̆ĭ cântă doine drage, cântărĭ de 'mbărbătire și capul ține mândru, sfidând pământ și cer...

E'n față cu dușmanul, cu toțiĭ poposesc.. In șanțurĭ se pitulă, prin corturĭ se 'ndesesc... Se pregătesc de luptă și lupta va fi mare, că'ĭ tare și dușmanul, în fortăreț̆ĭ coprins.

S'aŭ dat la somn o clipă; dar Vlad nu 'nchide ochiĭ... Luĭ gându'ĭ la Florica, la draga luĭ iubită, ce o vede ne'ncetat. Ea par'că'ĭ semn îĭ face și'ĭ zice tot mereŭ:

— Te luptă vitejește!... Invinge și te 'ntoarce... Tu știĭ că te aștept!...

* * *

Bubuiturĭ grozave s'aud în dimineață... Și goarnele răsună chemând pe toț̆ĭ la arme...

Toț̆ĭ gata sunt de luptă și Vlad în fruntea lor...

Pâșesc dar înainte, s'avêntă românește cu miĭ și miĭ urale din miĭ și miĭ de piepturĭ...

E încăerare mare... cumplită, sângerósă. Româniĭ cu dușmanul se luptă piept la piept... Cad oameniĭ ca spicul scăldați în sânge valurĭ și vaete grozave se'nalță pîn' la cer!...

Vlad merge înainte cu gândul la Florica... Pășește peste trunchiurĭ de oameni retezați... Ucide'n dreapta'n stânga cu drag pentru a luĭ țară și îmbătat de sânge el moartea o înfruntă...

Un glonț, dușman de moarte, îl culcă la pământ...

— Florica!... zice numaĭ și ochi 'ĭ se închid... Simțirea îĭ dispare de cele întâmplate...

* * *

S'a deșteptat o clipă... La capul luĭ zărește pe ta-sĕŭ și Florica...

E'n ambulanță pare... Florica'l îngrijește cu lacrămile'n ochĭ... Și tatăl, stând de oparte, încovoiat de anĭ, zdrobit de suferințe, se reazimă'n toiag...

O clipă de simțire, atâta doar atâta... Vĕzu doar pe Florica și tatăl sĕŭ iubit, ce drumul lung făcură aflând că e rănit...

Și rana, cruda rană, închise pe vecie frumoș̆i'ĭ ochĭ de tênĕr atâta de iubiț̆ĭ...

Un țipĕt lung de jale răsună'n ambulanță, urmat apoĭ d'un hohot de rîs din altă lume...

Florica rîde, cântă, sărută pe logodnic ce zace nemișcat...

* * *

In sat, lângă o cruce ce'ĭ pusă de curând, Florica ziua'ntreagă stă'ngenuchiată acolo...

Ea cântă într'una doine și cântece duioase și zice tot-d'auna spre groapă:

— Te aștept!...

Marion.

IN VIS

In vis astă noapte, dragă, inima'mĭ se despicase
Și să vezĭ ce'ĭ scris într'ênsa nu știu cine te chemase;

In vis astă noapte, dragă, inima'ți se desgheța̧se
Și ardeaĭ de dor și jale: tôte par'că se schimbase...

In vis astă noapte, dragă, întristarea îmĭ sburase
Raza însă-a dimineț̆eĭ m'a găsit cum mĕ lăsase!

Alexandru I. Șonțu.

Curier științific

Mirosul elefantuluĭ.—Japonia.— Flora europeană. — Sarea la animale

* S'a dovedit că în starea sălbatecă, un elefant poate simți pe un inamic de la o distanță de un kilometru.

* Țara, care lucrează a *se europeniza*, ni se pare că maĭ are câte-va reforme a introduce în practica medicineĭ.

Intr'adevĕr din 37.620 de doctorĭ, carĭ există în imperiŭ, sunt 29,105 carĭ nu posedă niciĭ o diplomă și ceĭ-l'alț̆ĭ nu aŭ de cât titlurĭ de mică valoare.

* Eacă câte-va țifre bine cunoscute:

Intâiŭ numĕrul speciilor cultivate în Europa, care este de 4.200 de plante. Din aceste 4200, 400 adică abia a zecea parte exala un miros plăcut și din contră un mare numĕr exală un miros urât, când li se freacă în mâinĭ florile saŭ foile.

In fine din punctul de vedere al colorituluĭ: 1.124 de felurĭ aŭ florĭ albe; 951 florĭ galbene; 828 florĭ roș̆ĭ; 594, florĭ albastre; 308, florĭ violete și 230 florĭ multicolore.

Așa dar după cum vedem culoarea albă predomină în florile culturilor noastre.

* E foarte folositoare sarea pusă în alimentele animalelor, maĭ ales în cele uscate și puțin gustoase.

Doza cea maĭ convenabilă de sare, în general, e de 8 grame la suta de chilo a animaluluĭ, adică de 40 grame pentru o vacă de 500 kgr.

Un mijloc ingenios pentru a se da animalelor potrivit sarea, e să-ĭ lăsăm să și măsoare eĭ singurĭ porția.

Acest sistem întrebuințat în Elveția, constă în a depune la îndemâna animaluluĭ sare, în zdrob, pe care el o linge după poftă; alt mijloc e de a se săra potrivit apa de bĕut a viteĭ. *Sapiens.*

SĂ NE'NVOIM

Fata mea cu galben pĕr
Și cu ochiĭ de azur,
Or mi-ĭ da un sărutat
Or de nu... am să ți'l fur.

S'apoĭ de m'oĭ face hoț
Unul nu m'o mulțumi,
S'oĭ căta să te sărut
De cu seara pênă'n zi.

Dar, maĭ bine să cădem
La'nvoială, lasă zĕŭ
Să culeg pe buza ta
Sărutărĭ cât oĭ vrea eŭ.

Și nu ti-ĭ căi de loc—
O fi bine—eŭ ți-o jur
Fata mea cu galben pĕr
Și cu ochiĭ de azur.

Al.

UN SFAT

Butași de trandafirĭ. — Către finele anuluĭ când seva încă e în mișcare tăeț̆ĭ ramurile în bucăț̆ĭ de 15 centimetre și chiar și maĭ lungĭ însă nu de cele prea herbacee și le puneț̆ĭ în rênduri depărtate de 15 cent. depărtare între fie-care butaș în o brasdă bine lucrată și bătătură unde aț̆ĭ amestecat pământul cu nisip. Acoperiț̆ĭ cu foĭ uscate saŭ cu pae când vine înghețul și la toamna viitoare plantaț̆ĭ aceiași butași carĭ pân'atuncĭ se desvoltă destul.

OAMENĬ ILUȘTRI

Xavier Marmier

X. Marmier, membru al academieĭ franceze a murit în tómna asta, nu mult după Ernest Renan, în vêrstă de 83 de anĭ, în urma uneĭ boale îndelungate. In ultimiĭ 20 de anĭ aĭ vieț̆ĭ sale Marmier nu se hrănia de cât numaĭ cu ouĕ și cu legume. S'a născut la Pontarller în 1809. După ce a colaborat câtă-va vreme la un ziar din Beçanson a făcut voiajurĭ îndelungate, vizitând aproape toate țările din Europa. La 1839 a fost numit profesor de literatură străină la facultatea din Rennes, iar după doĭ anĭ bibliotecar la ministerul instrucțiuneĭ. In calitatea aceasta i s'a dat ocaziune să facă voiajurĭ în diferite părț̆ĭ ale lumiĭ. Regele Ludovic Filip l'a însărcinat cu o misiune stiențifică în regiunile hiper-boreale. Din cauza asta și-a căștigat poreclea de comis-voiajor al importanteĭ enciclopediĭ „*Revue des Deux-Mondes*“. Se spune că pescariĭ din oceanul Glacial păstrează și acum amintirea legendaruluĭ călĕtor. La 1870 a fost ales membru al academieĭ. Istoricul Thiers îl iubea foarte mult.

După ce a parcurs Rusia, unde a fost primit cu căldură de Țarul Nicolae, Marmier a vizitat întreg orientul precum și cele 2 Americĭ studiind pretutindenea limbile, idiomele și literaturile popoarelor.

Pe lângă o mulțime de articole literare și științifice publicate în cele maĭ principale reviste franceze, el a scris o mulțime de poeziĭ, schițe de călătoriĭ, romanurĭ de moravurĭ etc. Scrierile luĭ formează 50 de volume. Cele maĭ principale sunt: *Scrisorĭ despre Islanda*, *despre Rusia*, *despre Finlanda*, *Logodițiĭ din Spițberg*, *Novele daneze* etc. Marmier era văduv. Toată lumea îl iubea, căcĭ era blând, original și de o rară bunătate.

CARTEA VIEȚEĬ

Cu libertatea, adevĕrul e în tot-d'auna sigur de a doua zi.

* * *

Cărțile carĭ se leagă maĭ bine nu sunt acelea carĭ se citesc maĭ mult.

* * *

Dacă aĭ un copil, eștĭ sclavul luĭ; dacă aĭ șase eștĭ stăpânul lor.

* * *

Sunt cărț̆ĭ morale carĭ sperie virtutea.

O regulă de bună-cuviință

Nu se cuvine a ține gura deschisă. Un om învățat a scris asupra acestuĭ subiect o carte întreagă. Să respirĭ prin nas iar nu prin gură. Să ținĭ gura închisă, afară dacă o deschizĭ pentru anumite scopurĭ. Gura prea des deschisă indică slăbiciune de caracter maĭ cu seamă că această deprindere rea e vătămătoare pentru dinț̆ĭ și chiar pentru sănătate.

DRAMELE VIEŢEI

FEMEEA CERNITĂ

Roman de Emile Richebourg

XII

Inimĭ ce suferă.

Se depărtaseră bine de cele din urmă case din sat.

— Prea mergem repede, zise Clara.

— Eştĭ obosită d-ră, zise Eduard.

Să umblăm maĭ încet atuncĭ.

Tăcură amândoĭ.

Puţin maĭ târziŭ Clara zise:

— D-le Eduard nu ţi-se pare d-tale ca şi mie că plimbarea aceasta e încântătóre?

— Ba da, d-ră.

Şi fără de voie strânse puţin braţul feteĭ cu al sĕŭ.

Ea păru că nu băgă de seamă, dar se alipi maĭ mult de el.

— Cum ziceaĭ maĭ adinioară, d-le Eduard, reluă ea cu o dulce melancolie în voce, iacă deşteptarea frumoaseĭ şi puterniceĭ naturĭ şi în curând pădurea va fi plină de veselia şi fericirea cuiburilor.

Şi suspină.

— Sunt fericite pasările, şi cu toate astea aŭ de veghiat asupra linişteĭ puilor şi să ĭĭ apere de ereţi şi de şoimĭ.

— Pentru toate fiinţele d-ră sunt bunĭ şi rĕĭ, marĭ şi micĭ, slabĭ şi puternicĭ, de ceĭ carĭ suferă şi de ceĭ carĭ sunt fericiţi şi tot-d'auna uniĭ sunt victima celor-l'alţi.

— Aşa e şi de multe orĭ ceĭ pe care lumea ĭĭ crede maĭ fericiţi, suferă maĭ mult.

Eduard tăcu..

— Intr'adevĕr, urmă fata, vorbim încrurĭ prea triste când în jurul nostru, tot cântă şi zîmbesce.

Clara îşĭ domolise de tot mersul.

Pe calea deşartă umblaŭ acum ca doĭ amorezaţi pe o cărare strîmtă gândindu-se or vorbind de viitor.

— Ce bine mĕ simt pe câmp! zise fata.

— Nu maĭ bine ca în parcul d-tale...

— Ba maĭ bine.

— Cum aşa!

— Parcul e mare, dar are marginĭ, acĭ sunt în mijlocul nemărginiriĭ, nu vĕd nimic de cât câmp şi departe cerul care se coboară. De câte orĭ nu mĕ apucă câte un gust de a alerga pe câmp ca un copil din sat.

„Nu eram născută ca să fiŭ bogată.

— Oh! nu zicea aşa d-ră, te foloseştĭ într'un chip aşa de nobil de averea d-tale!

— Nu, nu, am gusturĭ de ţĕrancă, ascultă-mĕ pe mine, aş dori să mĕ pârléscă sórele muncind la pământ.

— De ce vorbeştĭ aşa? îngâna Eduard fórte turburat.

— Mĕ crezĭ fericită pe mine, d-le Lebel?

— Dar...

— Eĭ bine nu sunt.

— D-ta?

— Am unele aspiraţiĭ le închid în mine, am numaĭ ce are o temee şi fără încetare caut să-ĭ opresc bătăile, de cât-va timp am o ţintă aş dori să îndreptez ceva, să fac un bine... şi mĕ opresc, nu cutez.

Tînărul se uită cu mirare la ea.

— Aşa e, zise ea, nu mĕ înţelegĭ, nu mĕ poţĭ înţelege. Ce rĕŭ e să doreştĭ, să vreĭ un lucru, şi să te opreştĭ stăpânită de frică!

— Mĕ speriĭ, d-ră!

— Nu te speria, d-le Eduard. Cine ştie? Tot am încredere în viitor. Erĭ ascultarea cuvintelor abateluĭ mĭ-aŭ făcut mult bine.

Tăcu.

Puţin apoĭ urmă:

— Uniĭ îmĭ laudă calităţile, dar nu'mĭ pomenesc de cusururĭ şi sunt neîncrezĕtóre mi se pare că în jurul meŭ sunt întinse curse care poate nu sunt de cât în închipuirea mea, dar de aci decurg neliniştea, grijile, ciudăţeniile ce mĕ fac să fiŭ une orĭ veselă, alte orĭ tristă.

„Aş vrea să fiŭ fără grije ca fetele de ţĕran să pot rîde cât vreaŭ şi când vreaŭ.

„Sunt regulĭ ale societăţiĭ de la care nu mĕ pot abate. De fac ceva de mĕ las pornireĭ, lumea noastră de provincie, lume cu suflet mic, se sbêrleşte.

„Mĕ crede lumea neatârnată şi totuşĭ nu mĕ bucur de nicĭ o neatârnare în cercul unde mĕ aflu şi unde nu 'mĭ îngăduieşte o privire or un zêmbet.

„In sfârşit într'un cuvênt castelana de la Grissolles aşa de pizmuită de toată lumea nu e fericită, e ca o prizonieră în castelul sĕŭ.

— Dar de ce nu remaĭ liberă, d-şóră? întrebă pictorul care era mişcat.

— Cum? zise ea cu întristare. Pot óre? Să nu maĭ primesc?..... Ce strigăte s'ar auzi, ce scrîşnirĭ de dinţĭ, ce mâniĭ cumplite!... s'ar dezlănţui tóte limbele împotriva mea şi cine m'ar apăra?... Tutorele meŭ nu ar putea şi numaĭ pe el îl am.

„Acum e prea târziŭ; nu maĭ pot schimba nimic.

„Aş putea scăpa numaĭ de s'ar întâmpla ceva..... Dar se va întâmpla?..... Aştept.

— Să te măriţĭ, d-ră? zise artistul cu glas sugrumat.

— Da. Aş vrea să mĕ mărit, rĕspunse Clara cu pornire. Sunt prada, să vedem cine se va arunca asupră-ĭ; am banĭ. Vînătoarea milioanelor s'a început, şi eŭ mĕ uit la ea cu scârbă şi cu dispreţ când vĕd vînătoriĭ care de care avêntându-se maĭ neinteresat, dar în stare să se mănânce între eĭ ca niste câinĭ pentru baniĭ meĭ.

„Eĭ bine, nu mĕ voĭ mărita!

— Şi cu toate astea....

— Nu'mĭ spune şi d-ta ce'mĭ spune într'una d. Darimon. Singură fată bătrână, nu simt respingere pentru căsătorie, din potrivă, căcĭ cum sunt orfană şi fără familie simt maĭ mult de cât o altă trebuinţă de a iubi şi a fi iubită.

„Vezĭ, d-le Eduard, vorbesc cu d-ta sincer îţĭ spun tot aşa cum e, îţĭ spun ce n'am spus nicĭ celeĭ maĭ bune prietene a mea.

„Ştiŭ că'mĭ eştĭ prieten şi că de óre-ce aĭ suferit mult, mĕ poţĭ plânge.

„N'am, cum cred uniĭ, inimă de peatră, Dumnezeŭ ştie cât devotament şi câtă iubire am eŭ şi pe care le-aşĭ da cu plăcere. Nu resping iubirea, nu; ci o chiem.

Tînĕrul suflând repede, umbla cu capul plecat.

— Şi cu toate astea, urmă Clara, nu voiŭ să mĕ mărit.

Eduard rădică capul.

— Dar ce se petrece în d-ta? întrebă el.

— Nu voiŭ fi iubită nicĭ-odată.

— Ce ziceĭ, d-ră? D-ta să nu fi iubită nicĭ-odată?... D-ta... Dar d-ta veĭ fi adorată!

Ea dădu din cap cu întristare.

— Nu voiŭ fi eŭ iubită, ci miliónele mele.

Eduard era să vorbească.

Işĭ opri la timp pe buze cuvintele ce eraŭ să-ĭ scape şi pe care, poate, Clara le aştepta.

Işĭ înăbuşi un suspin.

Capul i se plecă iar pe piept.

Fata oftă şi ea.

Apoĭ zise:

— Trebue să înţelegĭ acum, d-le Eduard, cât sunt de fericită că acum aĭ vrut să mĕ însoţeştĭ şi să mĕ asculţĭ.

„Nu maĭ simt în juru'mĭ atmosfera grea a castelului în mijlocul căreia mĕ înăbuşesc.

„Acum mĕ simt uşoară parcă am aripĭ, parcă cade pe mine o zonă bine-făcĕtoare şi o căldură ce dă viaţă, îmĭ pătrunde în inimă.

„Imĭ pare că sunt o biată închisă, şi respir pentru întâia oară aerul mare al libertăţeĭ.

„Din nenorocire nu e de cât o amăgire de un minut; viaţa va începe iar mâine, aşa lume n'o pot suferi.

„Azĭ aĭ bine-voit să viĭ să te plimbĭ cu mine... mâine lumea va şti că ţi-am dat braţul, că am vorbit pe drum ca doĭ prietenĭ şi că am umblat încet.

„Atuncĭ nemulţumire pe toate cărările necaz, mâniĭ, dar ce 'mĭ pasă!

— Eŭ d-ră sunt fericit şi mândru de marea onoare ce mi-aĭ făcut; dar poate că aĭ făcut rĕŭ de nu te-aĭ gândit puţin şi la cele ce va zice lumea.

— Puţin îmĭ pasă!

— Da, dar eŭ nu pot zice ca d-ta, care am mare dorinţă să te ştiŭ liniştită. Sunt fericit de plimbarea ce am făcut cu d-ta, dar aş suferi într'un chip crud, de aş şti că ţi-ar părea rĕŭ că aĭ făcut-o!

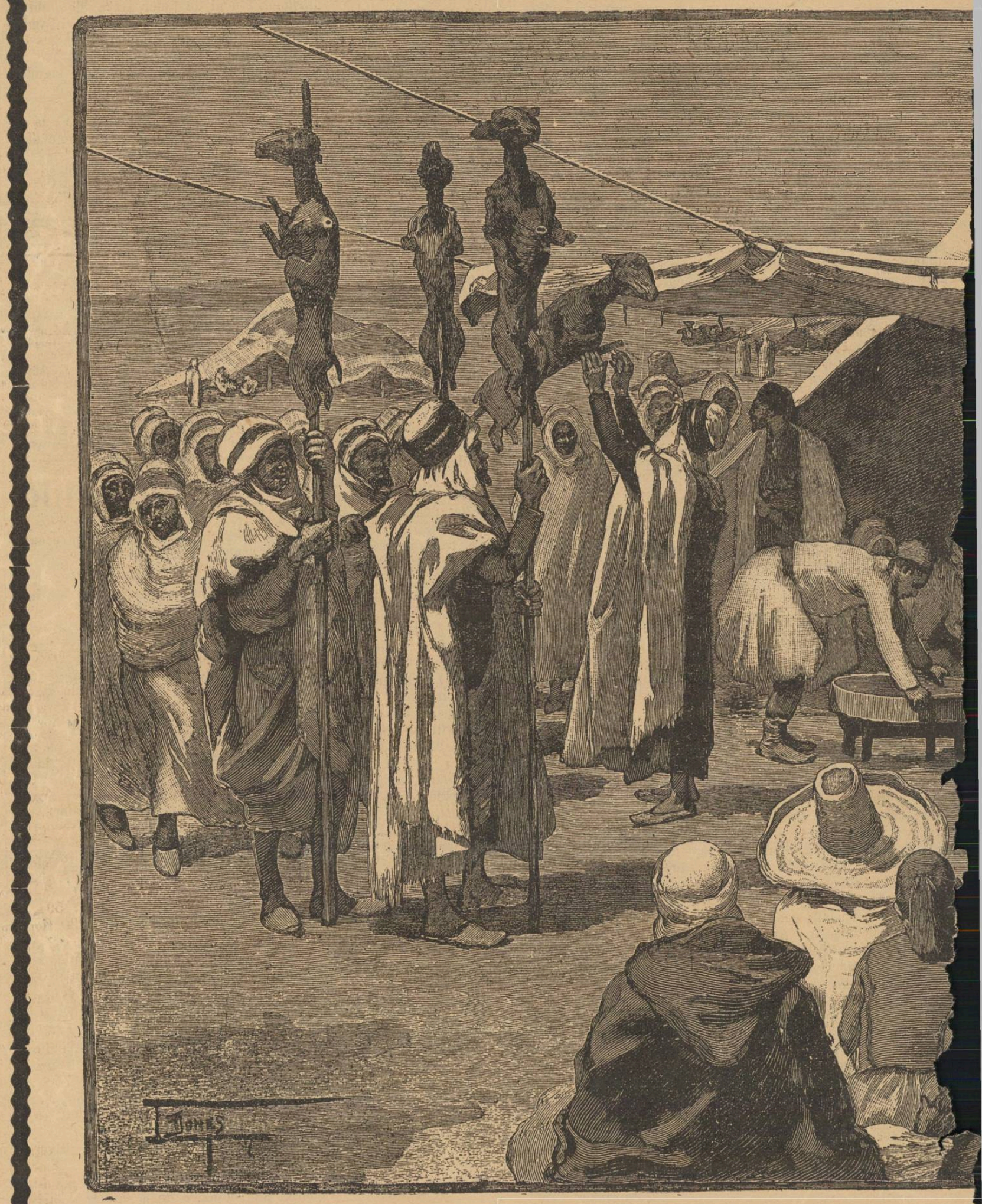

Ospitalitatea

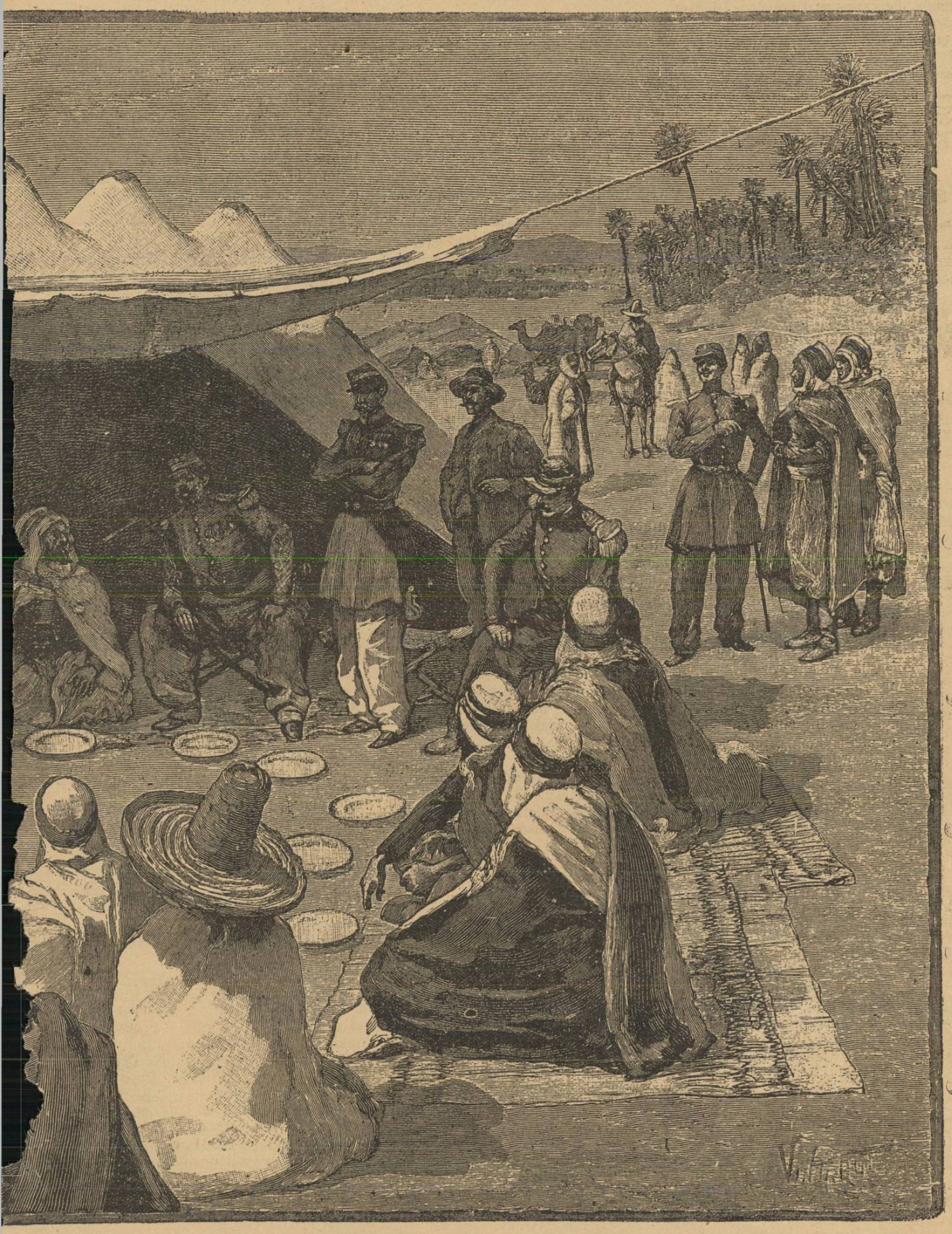

—(Vezĭ Ilustrația).

— Am făcut așa pentru că așa am vrut d-le Eduard, zise ea ridicând capul cu mândrie.

„Da, dacă nu li se va părea așa... Dar să mĕ provoace încailea spre a putea ridica capul și vorbi sus și tare.

Ochiĭ negri frumoșĭ aĭ Clareĭ se luminară.

— Mi s'a urât tot ținêndu-mĕ, tot înfrînându-mĕ... Nimenĭ nu știe cât am suferit din pricina asta.

„De m'aș mărita n'aș vrea să am un stăpân. Aș iubi pe cel al căruĭ nume l-aș primi cu sfințenie, cu devotament, cu patimă. L'aș dori instruit, deosebit de alțiĭ, maĭ presus de cât mine prin inteligență. Dar ce aș dori maĭ presus de cât or-ce, ar fi să mĕ iubească cât l'aș iubi eŭ.

— Veĭ găsi d-ră un om vrednic de d-ta care 'șĭ va consacra viața toată spre a te face fericită așa cum eștĭ vrednică să fiĭ.

— Poate, oftă ea.

— Acela d-ră, nu va putea fi stăpân.

— Visez și eŭ d-le Eduard mĭ-am făcut și eŭ un ideal de viață în doĭ, apoĭ cu copiĭ pe cariĭ și el și eŭ i-am adora

Ochiĭ tênĕruluĭ se umplură de lacrimĭ.

— Ah! zise el cu glas tremurător cât de mult eștĭ vrednică să fiĭ iubită d-ră! Veĭ fi idealul celuĭ pe care'l veĭ iubi

— Eĭ bine, de m'aș mărita, aș dori ca bărbatul meŭ să nu vadă nimic alt decât pe mine, nicĭ averea, nicĭ numele meŭ...Dar l'aș lăsa bine înțeles să lucreze, să facă bine pentru țara luĭ. Nu pot suferi pe oameniĭ cariĭ nu fac nimic. Aș ține însă ca pentru mine să facă ce va face și de ar ajunge sus cu nume mare, aș dori ca aceasta să fie un omagiŭ făcut soțieĭ luĭ.

— Celuĭ pe care'l veĭ iubi d-ră, iĭ veĭ da o putere așa de mare în cât nimic nu va fi pentru el peste putință. Se va ridica cât de sus veĭ dori. Atunci fiind ceva prin d-ta cum s'ar putea să nu zică:

„Ție'ți sunt dator tot ce sunt azĭ, iubirea ta m'a susținut mereŭ, în privirea, în sărutările tale am cules curagiul pentru tine decĭ și numaĭ prin tine am luptat și învins și depuĭ la picioarele tale ca un omagiŭ de recunoștință renumele și gloria mea".

— D-le Eduard, zise Clara adânc mișcată, parcă aĭ citit în gândul meŭ căcĭ cele ce spuseșĭ sunt visul meŭ de fericire.

— Știŭ oare-cât care sunt dorintele d-tale, d-ră.

— Da și d-ta înțelegĭ ce aș dori să găsesc în omul căruia iĭ voĭ încredința grija de a mĕ face fericită. Ar trebui maĭ întâiŭ să'mĭ fie prieten și bărbat și chiar maĭ mult de cât bărbat, să'mĭ fie amant, adăogă ea maĭ încet și roșindu-se.

— Așa și e bărbatul care'șĭ iubește nevasta cum înțeleg eŭ că trebuie nevasta iubită.

— Și ceea ce mĭ-ar trebui acum spre a mĕ maĭ ridica din starea de plictiseală, în care mĕ aflu, ar fi un devotament nemărginit, un prieten sigur care să mĕ pótă ocroti și apăra împotriva celor-l'alțĭ și a mea însă'mĭ, maĭ bine de cât tutorul meŭ.

Eduard tresări puternic.

Acum nu se maĭ putea îndoi.

In el țintea fata.

Ah! cum ar fi dorit să strige:

— Prietenul de care aĭ trebuință, inima devotată care nu cere alt de cât să te ocrotească și să te apere e lângă d-ta!

Dar nu.

Nu voĭ să vorbească

Își impunea tăcere inimeĭ.

O silea să'șĭ păstreze taina.

Plecase capul sub privirea arzătoare a tinerei.

Ea atunci avu un fel de explozie de durere.

— Ah! zise ea, nu voĭ găsi așa, om nu'l voĭ găsi nicĭ odată! Sunt prea bogată prin urmare nu pot fi iubită.

„Pe mine mĕ pun toțĭ printre ceĭ de sus, printre ceĭ puternicĭ și lumea nu se interesează de cât de ceĭ slabĭ!...

„Blestemată avere!...

„Aș dori să fiu săracă silită să muncesc spre a trăi, or silită să cerșesc o bucată de pâine, cu dăsaga la spinare!.

Și suspină adânc.

— D-ra, îngână Eduard tremurând și foarte galben, liniștește-te, te rog.

— Da, aĭ dreptate, d-le Eduard sunt nebună!

Nu maĭ putu să se ție.

Dădu drum slobod lacrimelor.

XIII

Ingrijorărĭ

Ajunseseră la intrarea grădiniĭ.

Soarele apusese.

Fata 'șĭ șterse ochiĭ.

Un zîmbet dulce i se ivi pe buze.

Dar ființa și privirea iĭ păstrară expresia uneĭ marĭ întristărĭ.

— Imĭ pare rĕŭ de un lucru, zise ea.

— De ce, d-ră!

— Că te plictisesc vorbindu'țĭ de mine prea mult.

— Oh! nu gândi așa, d-ră.

— Spune drept nu'țĭ par ființă ciudată?

— Nu, ci firească și plină de sinceritate și 'țĭ mulțumesc că mĕ crezĭ destul de prieten în cât să 'mĭ spuĭ cele ce 'mĭ spuseșĭ.

— Vaĭ! nu pot ține mereŭ în mine tot ce îndur. Ți-am spus suferințele mele pentru că știŭ că le pricepĭ.

— Maĭ trebue să 'țĭ spun d-ră că tot ce 'mĭ-aĭ spus e ca în mormânt în mine?

— Oh! te cunosc destul... dar iar vorbim de mine... Ce facĭ cu tabloul, îl dregĭ?

— Da, ți-am făgăduit, d-ră.

— E de vre-o valoare?

— De e ce cred eŭ, e de valoare mare de tot căcĭ atunci e de Paul Veronezul.

— Dar cele-l'alte?

— Care?

— Darurile d-luĭ de Linois?

Artistul tăcu.

Clara zise:

— Am înțeles.

Și tăcu.

Apoĭ urmă:

— D-na Moran e frumoasă.

— Da.

— Are un cap de Fecioară.

— Ce e drept așa e.

— Te-a impresionat tare nu e așa?

— Da, că or ce lucru frumos.

— Te aĭ uitat la ea cu atâta luare aminte!...

— Sunt artist, d-ră, și admir tot-d'auna frumusețea formeĭ.

— Bagă de seamă, d-le Eduard.

— La ce?

— O să te afli cu ea de maĭ multe orĭ, admirația poate duce la alt simțimânt, să nu încercĭ pe urmă vr'o pasiune ce ar putea avea urmărĭ supărătoare.

— Inima mea n'ar avea a se teme de nimic d-ră, zise Eduard, nu e de dat.

Adăogă cu un accent de întristare ce nu se poate descri:

— Iubirea pentru artă mĕ apără împotriva alteĭ iubirĭ; și pe urmă de ar fi să iubesc, simt un mare respect pentru datoriile uneĭ femeĭ și pentru ale mele însumĭ și nu voĭ îngădui ca inima mea să simtă ce nu se cade să simtă, ceva vinovat.

Clara se rezemă și maĭ puternic de brațul luĭ.

— Te-am mâhnit? întrebă ea.

— Nu, dar fără să vreĭ mi-aĭ adus aminte că în starea joasă în care sunt, nu am drept să iubesc cum nu am drept să am multe bucurĭ pe lume.

— Vorbeștĭ serios?

— Da d-ră.

Clara se îngălbeni.

Plecă capul.

Acest „da, d-ră" iĭ pătrunsese în inimă ca un tăiș de oțel.

Intrară în curtea casteluluĭ.

— In sfârșit! le strigă d. Darimon, Iulia s'a întors de un ceas. Cum se poate să rătăciți atât.

— Il auzĭ, zise Clara, el e ecoul glasurilor celor-l'alțĭ. Cu toate astea el nu zice lucrul cu rĕutate, zice și el aceasta cum ar zice alt-ceva.

* * *

Indată după masă Clara se retrase în odaia sa.

Simțea trebuință să fie singură.

Mulțime de gândurĭ iĭ turburară mintea.

Rĕmase pe gândurĭ.

In cele din urmă, lacrimĭ iĭ curse din

A se citi urmarea în „Universul" literar de Dumineca viitóre.

CURIER JUDICIAR

Distrugere

Trandafir Lazăr, locuitor în comuna Stănești, avea o fată frumoasă cu numele Ioana. Visul bătrânuluĭ era să o dea dupĕ un flăcăŭ cu rostul luĭ, cu casa luĭ și dupĕ toate regulele, adică s'o ducă la primărie, apoĭ la biserică și pe urmă să facă nunta cum trebue, cu ploscă cu vin, cu vin roșu, ca de obiceiŭ. Dar s'a găsit în sat un drăcos de strengar, care se îndrăgostise de Ióna și care ținea cu or-ce chip să o aibă cu toată împotrivirea părinților eĭ. Așa că într'o zi Ion Buzatu—acesta e numele băiatuluĭ îndrăgostit—ajutat poate și de alțiĭ, fură pe Ioana și o duce la dênsu acasă. De obiceiŭ, la țară, ăsta este un mijloc pentru ca să forțeze pe părinți să consimță la căsătorie. Aș, trece o lună, trece două, și moș Trandafir nu vrea cu nicĭ un chip să-și lase fata pe mâinele unuĭ calic, și face ce face și ajutat de rubedeniile luĭ, fură pe Ioana, pe când Buzatu se afla lipsă de a casă, și o duc cu alaiŭ în casa părintească.

Buzatu vine apoĭ a casă și o găsește pe Ioana lipsă, dar nu zice nimic. Ce? zicea el. Cu atât maĭ rĕŭ dacă nu vrea să 'mĭ dea fata de nevastă, că eŭ nu perd nimic, fata are să piarză, ba că a și pierdut ce e maĭ bun...

Nu trece însă o zi și află că Moș Trandafir nu 'și ține fata în casa sa, ci a dat-o pe mâna altuia, pe mâna unuia anume Ghencia, tot fără cununie.

Atunci i se aprinde sângele în cap, și pleacă împreună cu Stan Roșu la casa luĭ Ghencia.

Vor să intre înăuntru și nu pot; ușa și ferestrele eraŭ bine închise. Iaŭ topóre și dăĭ, dăĭ până când le daŭ jos și intră înăuntru. Ioana se ascunsese supt pat, iar Ghencia pe pat.

— Unde e Ioana? strigă Buzatu.

— Că nu e aicĭ, ĭi rĕspunde Ghencia.

— Aicea, aicea, strigă o voce de supt pat.

— Aicĭ, fuseși Ioană, bată-te să te bată, rĕspunde Buzatu. Aide acasă.

— Aide, strigă Ioana, eșind de supt pat și agățându-se de buzele luĭ Buzatu.

Și Ioana împreună cu Buzatu pleacă amêndoĭ veselĭ, lăsând pe Ghencia cu buzele umflate.

Ghencia supĕrat, nu că i-a furat pe Ioana, dar pentru că i-a stricat ușile și ferestrele reclamă la tribunal.

Tribunalul din Vlașca, înaintea căruia venise afacerea a osândit pe Buzatu la 100 leĭ amendă și 100 leĭ despăgubirĭ.

In urma apeluluĭ ce a făcut, procesul s'a înfățișat zilele trecute înaintea curțeĭ de apel din Bucureștĭ, secția II-a.

Eraŭ presinți Buzatu, Ghencia, iar moș Trandafir stetea maĭ pe de o parte.

Președintele le face întrebările cuvenite.

I. (către inculpat).—De ce aĭ spart casa luĭ Ghencia?

R.—Ba el mi-a spart-o pe a mea.

I.—Cum ți-a spart-o?

R.—Păĭ da, mi-a furat nevasta (ilaritate).

I.—Eraĭ cu cununie?

R.—De, mi-era nevastă.

Moș Trandafir (din fundul săleĭ întrerupe).—De, că nu-ĭ era nevastă (ilaritate).

Buzatu.—Dar n'am trăit cu ea?

I.—Tăcere. Spune dacă aĭ fost la primărie, la popă?

R. (Buzatu scărpinându-se).—De, pe la primărie mĕ cam duc când am trebuință, (ilaritate).

Trandafir.—Ocolește, hoțu, să rĕspunză drept. Zi maĭ bine că aĭ furat fata (ilaritate).

I. (către inculpat).—Va să zică nu eraĭ cu cununie?

R.—Cam așa.

I.—Atunci ce aĭ căutat la casa luĭ Ghencia?

R.—De, vĕ spuseĭ, că mĕ dusesem, să îmĭ iaŭ nevasta.

I.—Dar nu ți-era nevastă.

R.—Eŭ trăiam cu ea ca cu nevasta.

I.—Bine, dar trebuia să spargĭ ușa, ferestrele?

R.—Aș, că împinseĭ dor ușa, și iacă și Ioana supt pat, (ilaritate).

D. avocat Ciuleĭ caută a demonstra că inculpatul a lucrat supt imperiul pasiuneĭ și că n'a avut trebuință de spargere de óre-ce casa luĭ Ghencia era o cocioabă ca toate cocioabele de la țară.

Curtea se arată indulgentă și reduce osânda la 30 leĭ amendă și 20 leĭ despăgubirĭ. **E.**

DESCOPERIREA ZILEĬ

Imbarcațiunea electrică.—La ministerul de marină francez a sosit un raport asupra unor serioase experiențe făcute în portul Cherbourg, de un yact electric numit „Petit Bob“, construit după planul unuĭ locotenent de marină din acest port.

Această îmbarcațiune elegantă ca aspect și formă este lungă de 6 metri și 40 centimetri și are o lărgime de abia 63 de centimetri cu o adâncime de 65 centimetri.

El poate umbla două-spre-zece ore continuŭ, menținênd o iuțeală de șapte noduri pe oră, cu ajutorul electricității și poate face așa dar fără întrerupere 85 de mile marine saŭ 100 de chilometri.

CRONICA

La gura sobeĭ

Na și alba 'n bătătură!
D-zeŭ să'ĭ dea noroc!
Și de-o trece, de n'o trece
Noĭ să stăm bâzmind la foc!...

Și să spunem că e astăzĭ
Kirios Arhanghelos,
Și că Greciĭ, vaĭ, de dînșiĭ,
Le-a dat *agiul* de os...

Să maĭ spunem că Cholera
S'a dus draculuĭ de mal,
Și s'a dus și carantina
Ce-a fost pusă la Predeal...

De ce?... Nu știu... Că la Pesta
Tot cholera e în toĭ,
Și, poftim, că, carantina
Nu maĭ este pe la noĭ...

O vrea Felix să ne spuie
Orĭ e frică de... *pașol?*...
Că și mie, zĕŭ, mi-e frică
Ca să spuĭ... Și'ĭ daŭ tîrcol...

D'apoĭ de Lucacĭ, ce ziceți?
Nu e mare patriot?
Român verde ce'ndîrjește
Pe Maghiarul hotentot?...

Două ceasurĭ încheete
Chiar la curtea cu jurați,
Vorbi limba țĕriĭ noastre,
Limbă dulce la dragĭ frați...

Ungurii ca să'și rĕzbune
Că Lucacĭ a cutezat
Să vorbească românește
La un an l'aŭ condamnat!...

Nu'ĭ nimic, căcĭ fapta'ĭ mare
Ce-a 'ngrozit pe ceĭ păgânĭ,
Fac pe Lucacĭ sfînt d'a pururĭ
Un sfînt mare la Românĭ!...

Și alt nimic de cât că alba
A sosit și haĭ, noroc!...
Și de-o trece, de n'o trece
Noĭ să stăm bâzmind la foc!...

Nicodem.

LUCRURI DIN TOATĂ LUMEA

Luptă între cinci elefanți.—In seraiul din Valace, mic orășel situat la vre-o două mile de distanță de Peru (India), se întâmplă o luptă teribilă.

De mult timp exista o ură mare între elefantul Prince și tovarășul sĕŭ Diamand, nu se știe pentru carĭ motive.

Profitând de momentana absență a păzitoruluĭ lor Suceny, enormiĭ pachidermĭ se aruncară unul asupra altuia cu o ferocitate de necrezut.

Cel d'ântêiŭ care făcu asaltul fu Diamand, dar Prince nu era de cârpă pentru dinții sĕĭ. Eĭ se împinseră în peretele cuscel care neputênd rezista enormeĭ lor greutăți, se dărîmă peste eĭ.

Atunci din cușca vecină săriră alți treĭ elefanți carĭ se amestecară în luptă.

Era ceva înfiorător să vezĭ acele animale căzênd unul peste altul și mușcându-se.

Sângele curgea în abondență din toate părțile și urletul produs de pachidermĭ se auzia de la o milă depărtare.

Lupta dură aproape treĭ sferturĭ de oră și când după multe greutăți păzitoriĭ reușiră a stabili ordinea, acel local semăna un adevĕrat abatoriŭ.

Din ceĭ cinci elefanți, douĭ aŭ murit și ceĭ-l'alți treĭ vor fi probabil bolnavĭ mult timp.

Divorțați. redivorțați și recăsătoriți.—La Orangeville (India) se căsătoriră pentru a doua oară James Scarlatt și Belle Gibbons Scarlatt Faylor.

In 1878, eĭ fuseseră căsătoriți de către judecătorul Ross, dar puțin timp după aceia femeia obținu divorțul și se căsători cu un altul.

Și bărbatul abandonat luă altă femee.

Amêndouĕ perechile fură în curând apucate de grozava boală a plictiseleĭ—și prin comodul mod al divorțuluĭ eĭ se vindecară.

Ast-fel ceĭ douĭ soți deveniră din noŭ liberĭ și reîncepură din noŭ vechia lor dragoste, sfârșind printr'o nouă căsătorie.

Așa dar e adevĕrat proverbul care zice că: „primul amor—când este un amor adevĕrat și grandios—nu se ruginește nicĭ o dată!“

ȘTIRĬ PRIN POȘTĂ

Franța.—Se scrie din Paris: Comisiunea vămilor discutând tratatul comercial franco-elvețian a respins orĭ-ce reducțiune de tarif; taxele pe ciocolată însă aŭ fost micșorate.

— Intr'o trăsură, care mergea deună-zi de la Labastide-Murat la Cahors se aflaŭ 4 oamenĭ: Segaud, croitor, un oare-care Desmouly, un cantonier și un morar. Cum mergeaŭ pe drum eĭ discutaŭ politică. De odată se apucă la ceartă. Morarul scoate un pumnal și rănește de 7 orĭ la cap pe Segaud, apoĭ maĭ dă câte 2 lovițurĭ grele în pept cantonieruluĭ și luĭ Desmouly și o apucă la fugă. Toate trele victime aŭ murit a doua zi.

— Manicault, unul din directoriĭ uneĭ bănci din Paris, a fugit în America, furând banĭ din casă în sumă de 500,000 de fr.

* * *

Italia.—Principele de Neapol, moștenitorul tronuluĭ Italieĭ, a dat în acest oraș un mare banchet în onoarea mareluĭ duce Sergiu din Rusia. Aŭ luat parte suita principeluĭ, a mareluĭ duce precum și o mulțime de autorități civile și militare. Intr'o grădină publică s'a dat un banchet popular.

— Amiralul Saint-Bon, ministrul de marină, a primit de la guvernul francez marele cordon al legiuneĭ de onoare. Această distincțiune, se zice, că are și o însemnătate politică.

— Ploile continue aŭ făcut pagube colosale în ținutul Livornuluĭ; apele aŭ esundat și aŭ rupt maĭ multe poduri. La Portologone s'a rupt o stâncă mare din muntele San Giovanni și prăvălindu-se a dărîmat o casă. Intreg muntele amenință să se dărîme.

* * *

Germania.—Ziarele catolice daŭ ca sigură știrea că d. de Caprivi se va retrage în curând din postul de cancelar. El va fi înlocuit cu generalul Leen, fost ajutant al împĕratuluĭ Vilhelm I.

— Vaporul „Columbus“ al uneĭ case comerciale din Hamburg s'a cufundat în timpul uneĭ furtunĭ groaznice în drum de la Pera la Hamburg. Incărcătura și 8 pasagerĭ aŭ perit în valurĭ. Ceĭ-l'alți aŭ scăpat pe o corabie engleză.

— Academia de științe din München (Bavaria) a ales ca membră pe principesa Thereza, fiica regentuluĭ. Prințesa a călĕtorit în toată Europa, în Brasilia și Siberia și-a scris o serie de studiĭ etnografice.

* * *

Austro-Ungaria.—„Wiener Tagblatt“ anunță, că poliția a arestat pe Valenci, editorul ziaruluĭ partiduluĭ uvrier radical „Zukunft“ (Viitorul) și pe Friedlaender, redactor responsabil. Cauza arestării e crima de lese-maiestate.

— In Becicherekul mare s'a întêmplat o revoltă gravă, datorită cholerii. Agenții sanitarĭ voind să ducă un choleric la baracă, familia s'a împotrivit, vecinii i-aŭ sărit în ajutor. Eĭ s'aŭ înarmat cu topóre și cuțite. Soldații aŭ arestat 17 inși.

— Din loteria, pe care statul a aranjat'o (ca în fie-care an) pentru scopurĭ de bine-facere, a venit pentru fondul societății ziariștilor un venit net de 80,000 fr.

* * *

Anglia.—„Reuter Office“ anunță din New-York, că orașul Vinston a fost distrus de un incendiu colosal. Aŭ fost prefăcute în cenușă antrepozitele de tutunurĭ, băncile, magazinurile comerciale, diferite birourĭ și o mulțime de case. Pagubele se urcă la 4 milioane de fr.

— Lordul englez Boulven a oferit pe căpățîna vestituluĭ otrăvitor Neill, spânzurat de curând, 20,000 de fr. Institutul antropologic a respins oferta lordului.

— In Irlanda se manifestă noui mișcărĭ agrare. In Lienmelik, unde populația e foarte agitată în contra arendașilor, în toate zilele se fac arestărĭ numeroase.

* * *

Rusia.—Știrile sosite din Petersburg anunță, că starea sănătății d-luĭ de Giers merge din ce în ce maĭ bine și se speră că în luna Ianuarie, bĕtrânul bărbat de stat va relua direcția afacerilor străine a Rusieĭ.

— Țarul a dat ordine ca Chanul de Chiva să fie însoțit de un funcționar înalt al ministeruluĭ de externe în tot timpul voiajuluĭ sĕŭ prin Rusia și Anglia.

— In Finlanda domnește o mare nemulțumire din cauza numireĭ unuĭ episcop la Viborg. Locuitoriĭ nu vreaŭ cu nicĭ un preț să treacă la religia ordoxă. Se crede că e inevitabilă o revoluție religioasă în ținuturile baltice.

NOTA SATIRICĂ

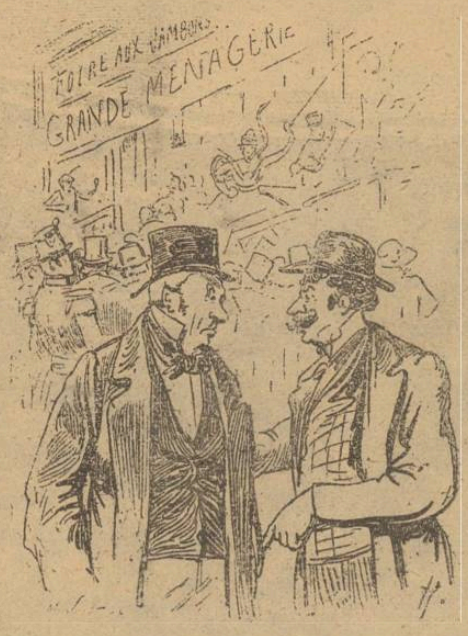

La o menagerie

— Ce? gândeștĭ că-ĭ mare lucru, că femeea aceia intră în colivia leilor? Numaĭ eŭ de câte orĭ am intrat?

— Și nu ți s'a întâmplat nimic?

— Nu, fiind-că am intrat tot-d'auna, când leiĭ nu eraŭ acolo.

HAZ

Patru hoțĭ intrară la Păcală și-ĭ zise:

— Dacă vei vorbĭ, să știĭ că eștĭ mort.

— Nu e adevĕrat căcĭ dacă vorbesc este semn că trăesc.

ILUSTRAȚIA NOASTRĂ

Colonelul Arnold Beller.

Dăm azĭ portretul unuia din colonelĭi armateĭ noastre, care negreșit, în curând va fi înaintat la gradul de general.

E vorba de d-nu colonel Arnold Beller, comandantul reg. II de roșiorĭ. D-sa s'a născut la 8 Iulie 1844, prin urmare n'are decât 48 de anĭ. Iată cariera sa militară: La 15 Iulie anul 1861 elev; 15 Iulie 1863 a fost promovat sub-locotenent; la 28 Octombre 1865 locotenent; la 27 Februarie 1871 căpitan, la 8 Februarie 1875 maior, la 8 Aprilie 1879 loc.-colonel și la 1 Octombre 1884 a fost promovat la rangul de colonel.

D. colonel Beller este de statură înaltă și de un aspect impozant; este militar în toată puterea cuvêntuluĭ, sever, dar drept și în cazul unuĭ rĕsboiŭ suntem siguri că va aduce serviciĭ însemnate țĕriĭ.

Ospitalitatea arabă

La poporul arab e foarte desvoltat sentimentul ospitalității. Triburile pașnice și liniștite primesc cu multă amabilitate pe călĕtoriĭ strĕinĭ și pentru șeful tribuluĭ e o mare fericire când le poate da de mâncare, de bĕut și un loc de dormit. La eĭ ospitalitatea e de treĭ felurĭ: din întâmplare, oficială și prietenească. Ospitalitatea „din întâmplare“ e aceia când călĕtoriĭ străinĭ, avênd să parcurgă o distanță mare, se opresc, ca să se maĭ odihnească în vre-o comună arabă. Fruntașul satuluĭ le iese înainte, le urează bună-venire și-ĭ întrĕbă dacă poftesc ceva. Călĕtoriĭ se înțelege avênd toate proviziile trebuincióse, ĭi spun, că nu doresc nimic. Arabul atunci se duce la el acasă, aduce repede un fel de bĕutură numită „kouskous“ pe care o oferă călĕtorilor, ca să se maĭ rĕcorească. Călĕtoriĭ trebue să bea, căcĭ refuzul e pentru arabĭ o injurie mare. Arabul e mulțumit că tot a putut „din întâmplare“ să ospăteze pe cine-va. Ospitalitatea „oficială“ e aceia, când se fac inspecții și cercetărĭ administrative. Funcționariĭ trag tot-d'auna la șeful tribuluĭ, care vrênd nevrênd e dator să le dea de mâncare și de bĕut lor și animalelor. De obiceiŭ arabiĭ fac aceasta

cu cea mai mare plăcere şi toţi locuitorii bogaţi din comună se întrec ca să aducă *diffa alpha* (hrană pentru oameni şi nutreţ pentru animale).

Ospitalitatea „prietenească" e aceia, care se face turiştilor. Aceştia fac cunoştinţă cu un şef de trib, care-i ospătează bine. Când pleacă de la el şeful le dă scrisori către toţi prietenii şi cunoscuţii lui din împrejurimi precum şi călăuze ca să-i conducă.

Ilustraţia noastră de pe pag. 4—5 reprezintă o ast-fel de ospitalitate. Un general francez şi mai mulţi ofiţeri au întreprins o escursiune de plăcere în sudul Algerieĭ. Ei au fost primiţi foarte bine de arabi, cari i-au primit înaintea corturilor de onoare şi le-au de mâncare şi de băut. Mâncarea constă într'un fel de ciorbă cu zarzăre, ceapă şi piper roşu; apoi friptură de berbece, apă rece şi în sfirşit cafea. Masa e întinsă pe jos. Arabii şi musafirii, când mănâncă şed pe covoare late.

După mâncare ei sunt duşi în corturi, unde li-se serveşte cafeaua şi ciubucul. Acolo stau de palavre şi de poveşti cu Arabii.

Trebue să adăogăm, că în fie-care comună arabă se află un cort, două destinate exclusiv pentru primirea şi adăpostirea călătorilor străini.

DIN JUDEŢE

Un joc fatal cu revolverele.

In comuna Sariurt, judeţul Tulcea, se serba de-una-zile hramul bisericeĭ. Oamenii din împrejurimi au venit în mare număr, ca să ia parte la o ast-fel de serbare, la care cheful şi veselia joacă un rol de frunte.

Patru tineri din Constanţa, se hotărîseră să meargă şi ei. Mai cu seamă Nedelcu Nedelcu zicea celor trei prietini ai săi.

— „Haideţi mă, să ne veselim şi noi odată bine, să bem şi să mâncăm, să se ducă veste."

— „De ce nu" răspund prietinii.

Cu toţii se pun într'o trăsură şi pornesc spre Sariurt. Pe drum tinerii sburdalnici au început să tragă focuri cu revolverele. Ei făceau haz mare şi'şi închipuiau că's în cine ştie ca resboiu sângeros, unde duşmanii cad ca muştele înaintea lor.

— „Ia să trag şi eu odată"—zice Nedelcu, care voia mai tot-d'auna să fie d'asupra.

— „Trage să te vedem" — îi respund tovarăşii.

Nedelcu scoate revolverul de la brâu, dar cum umblă cum nu umblă cu el, destul că arma se sloboade fără veste, iar glonţul loveşte în piept pe un camarad al lor Tănase Frêngu, care în urma rănii primite a încetat din viaţă a doua zi, în cele mai crude suferinţe.

In chipul acesta tragic s'a sfârşit veselia lor şi pofta de petrecere la hramul bisericeĭ.

Foc într'o prăvălie.

Sunt mulţi oameni, cari umblă cu lampele cu gaz cu multă nebăgare de seamă, cu toate, că ei ştiu deja ce fatale urmări au avut şi au aceste nebăgări de seamă. S'a văzut cazuri, când, o simplă lampă cu gaz spartă şi o mică cantitate din acest fluid aprins, a pricinuit pagube enorme şi de multe ori ireparabile.

Tot ast-fel era să păţească şi d-nu Solomon Minţer din Focşani.

Spărgându-se o lampă cu gaz, fluidul s'a aprins şi cât pe aci era să distrugă nu numai prăvălia dar şi casele din împrejurime; dar mulţumită concursului dat de cetăţeni în unire cu comanda Pompierilor, incediul au fost localisat fără a causa pagube mari.

STIRI

Duminecă.

In „Universul literar" de Dumineca viitoare, vom da portretul colorat al prinţeseĭ Elena Cuza, o lucrare într'adevăr artistică, de unde se va vedea progresul ce am făcut în tipărirea ziarului colorat.

D. V. Anastasiu, licenţiat în ştiinţele naturale şi profesor la liceul Lazăr, a fost recomandat de juriul universitar pentru stipendiul de geologie, dat de ministerul de instrucţiune din fondul Iosif Niculescu.

In cursul anului şcolar 1892—93 se vor mai inaugura următoarele clădiri şcolare: gimnaziile din Slatina, Târgovişte, Fălticeni, Dorohoi, Vasluiu, seminarul din Iaşi şi externatul de fete din Galaţi şi acel din Ploeşti.

In urma uneĭ discuţiuni mai violente ce s'a întâmplat între d-nii Gr. Tocilescu senator şi profesor universitar şi d. Al. Odobescu, profesor universitar şi director al şcoaleĭ normale superioare, d. Odobescu a trămis astă-zi martori d-luĭ Tocilescu.

Martorii d-luĭ Odobescu sunt d-nii G. Ionescu-Gion, redactor şef al „Independenţeĭ Rumâne" şi G. Steriade, redactor la acelaşi ziar.

Citim în „Timpul":

Un incident regretabil s'a întâmplat Vineri în Giurgiu.

„Profesorul M. Tutunaru întâlnind pe advocatul Parizianu, l'a pălmuit; în urmă a scos un siş şi a voit să'l străpungă. Intervenind asistenţii, d. Tutunaru a fost desarmat.

„Parchetul instrueşte afacerea."

Vineri seara s'a terminat dinaintea Curţeĭ cu juraţi oin Iaşi procesul de tâlhărie săvârşit în prejudiţiul Domniţeĭ Aglae Moruzzi. Desbaterile au durat 5 zile. Fostul portărel a fost condamnat la 5 ani recluziune, Nicolaŭ Vênătorul la 6 ani, Catinca Botez la un an, Coloras la 14 zile închisoare; Valco şi Zavu au fost achitaţi.

Cererea făcută primărieĭ capitaleĭ de casa Wratisch din Gratz pentru a se permite, pe timp de 20 de ani instalarea, de chioşcuri pentru anunţuri şi water-closete, va fi presintată de ministrul de interne camerilor ca proiect de lege, de oare-ce nici o concesiune pe timp mai lung de 10 ani nu poate fi acordată fără aprobarea corpurilor legiuitoare.

Camera de punere sub acuzare a respins cererea perceptoruluĭ C. Niculescu de a fi eliberat pe cauţiune.

M. S. împăratul Austro-Ungarieĭ a decorat pe maiorul Mavrocordat, ataşatul militar al Românieĭ la legaţiunea noastră din Viena, şi pe adjutanţii M. S. Regeluĭ şi ai A. S. Regale, coloneliĭ Perticari şi Coandă şi maior Istrati.

D. procuror Crăsnaru a fost delegat să ocupe fotoliul ministeruluĭ public la Curtea cu juraţi a căreĭ sesiune începe la 1 Decembre.

Intrunirea consiliuluĭ inspectorilor generali ai armateĭ, fixată pentru 16 Noembre va fi probabil amânată, pentru câte-va zile din cauză că unii din inspectori nu au terminat cu inspecţiile.

Compania care a întreprins lucrările de construcţie al tramvayurilor electrice pe bulevard a citat în judecată primăria capitaleĭ, spre a obţine modificarea contractuluĭ.

După companie construirea tramvayuluĭ ar trebui să se facă cu fire aeriane iar nu prin cable subterane.

Procesul va veni zilele acestea înaintea cameriĭ de comerţ al trib. Ilfov.

D. D. căpitani de geniu Saulescu, Poliz şi Tănăsescu au reuşit la examenul pentru gradul de maior. Patru candidaţi au căzut.

Consiliul de administraţiune al societăţiĭ corpuluĭ didactic, luând iniţiativa de a se ţine, de două ori pe lună, conferinţe ştiinţifice didactice, a hotărât ca aceste conferinţe să se ţină Marţia la ora 8 şi jum. seara la Universitate.

Iată seria conferinţelor ce se vor ţine până la Crăciun, remânênd ca la timp să se anunţe şi a doua serie de conferinţe ce se vor desvolta după anul nou.

Marţi 10 Noembrie ora 8 jum. seara: D. C. Dumitrescu Iaşi: *Direcţiunea democratică în educaţiune.*—Marţi 24 Noembrie ora 8 şi jum. seara: D. Fl. Crassan: *Reforma şcoalelor de comerciu.*—Marţi 8 Decembrie ora 8 şi jum. seara: D. V. D. Păun: *Despre frumos, artă şi înrudirea poesieĭ cu cele-l'alte arte frumoase.*—Marţi 22 Decembrie ora 8 şi jum. seara: D. D. Cecropide: *Reforma învăţământuluĭ primar.*

D. Catina este dat în judecată în virtutea art. 280 din codul penal, adică pentru c'ar fi făcut a se substrage o minoră, de sub autoritatea părintească.

Ieri s'a condus la secţia 44 Marin Ianoş, din strada Delea Veche No. 31, care a găsit pe acea stradă drept No. 26 un portofel cu 660 leĭ în hârtii 5 a o sută şi 8 a 20 leĭ.

DEPEŞI

Explozia din Paris

Paris, 7 Noembre.

Se zice că autorul ultimeĭ explosii s'ar fi îmbarcat; s'au luat măsuri pentru a'l aresta la portul de debarcare.

Disordine grave.—Mai multe sate incendiate

Sidney, 7 Noembre.

Ştiri din Samova anunţă că grave desordine au isbucnit în insula Tutuila; tóte satele dinprejurul luĭ Pagapago au fost incendiate. Europenii nu au fost atacaţi până acuma; dar sunt ameninţaţi de indigeni. Linişte complectă în insulele mai mari.

Corăbiile engleze şi germane staţionează înaintea luĭ Apia.

Programul noului minister unguresc

Viena 7 Noembre.

După „Noua presă Liberă" sosirea d-luĭ Weckerle la Viena înaintea celor l'alţi miniştri are de scop redactarea definitivă a pasagiuluĭ programuluĭ ministerial în privinţa cultelor. Programul va anunţa introducerea căsătorieĭ civile obligatorie şi alte reforme interioare; el va insista asupra fermeĭ menţinerĭ a compromisuluĭ din anul 1867.

D. Weckerle a conferit azi cu miniştrii ungurĭ cari au sosit din Budapesta; el a fost primit de împăratul în audienţă, care a ţinut o jumătate de oră.

Ciocnire de vapoare.—5 mateloţi înecaţi

Fiume, 7 Noembre.

Vaporul „Stefania" a companieĭ „Adria" s'a ciocnit cu vaporul „Arigo" şi s'a cufundat.—Căpitanul şi 19 mateloţi au scăpat din Arigo; lipsesc 5 mateloţi.

CHOLERA

Petersburg, 7 Noembre.

Un congres de doctori ai regiunilor, care au fost încercate de cholera a fost convocat spre a decide măsurile de luat pentru a preveni întoarcerea cholereĭ la primăvara viitoare.

Budapesta, 7 Noembre.

In timp de 24 ore s'au constatat 5 casuri de cholera şi 2 decese.

Belgrad, 7 Noembre.

Nici un cas de cholera nu s'a constatat eri.

JOCURI

ŞARADA

de d-nu Theodor Popescu (Alexandria).

Sunt din două părţi formată
Partea primă ia şi cată
Că sunt numai pe la joc,
Teatre, sindrofii un loc.
Partea care se sfirşeşte
E un nume mi'l ghiceşte,
Că e nume de femeĭ
Cu ochi dulci şi frumuseĭ
Totul în Archipelag
Sunt o insulă de drag.

Persoanele care ne vor trimite deslegarea exactă acesteĭ şarade până joi 12 c. vor participa prin tragere la sorţ a unuĭ frumos roman de un volum.

Deslegarea şaradeĭ din „Universul Literar" No. 43 este:

Espoziţie

Au deslegat:

Bucureştĭ: d-na Paulina Demetrescu; d-rele Eleonora Theodorescu, Maria N. Ionescu; d-nii Isidor Halper, George I. Tepeşanu.

Bistriţa: d-nu Const. Theodorescu.

Buzeŭ: d-na Frosa I. Petrescu.

Craiova: d-ra Silvia I. Stăncescu; d-nu M. N. Mirea.

Câmpulung: D-nu Al. Th. Dimache.

Galaţi: D-na Constanţa A. Bălănescu; D-nii Dim. S. Ioanovici, P. A. Panaitescu.

Hârlău: D-na Elena Crupensky.

Ploeşti: D-nele Elena Ostern, Elisabeta C. Frunzeanu. D-nu Vasile Popescu

R.-Sărat: D-rele Jeanette Offerman, Alexandrine Zăgănescu. D-nu George Zăgănescu.

Tecuciŭ: D-nii Moise Marcovici, Nicu Leon.

Premiul a fost câştigat de d-nu Const. Theodorescu, din Bistriţa.

Spectacole

TEATRUL NAŢIONAL.—Astă seară, Duminecă, se va representa, pentru prima oară „Onórea", piesă în 4 acte de Sudermann tradusă de d-nu Gusty.—Inceputul la orele 8 precis.

* * *

TEATRU DACIA.—In toate serile representaţiĭ foarte variate a teatruluĭ mecanic al d-luĭ Oscar Gierke din Dresda.—Inceputul la orele 8.

* * *

COLOSEUL OPLER.—In toate serile teatru de varietăţi.

22

CENUŞĂREASA

PARTEA INTÂIA

ZÎNA ATELIERULUI

VIII

A doua zi

Una din lucrătoare, d-ra Eudelina se oferi să facă această cursă.

— Ei bine, da, Eudelino, du-te, zise d-na Melville, dar vino iute căci încep a fi neliniştită.

— Acum, se gândia Blanşa, să mă duc să văd ce face nenorocita copilă!

Şi repede urcă ea scările cari conduceau la al patrulea etagiŭ.

Ajungênd la uşă, ea se opri tremurândă, abătută şi reţinêndu'şi răsuflarea ascultă câte-va minute.

Nu auzi însă nici un zgomot.

De odată îngâlbeni.

O idee grozavă îi trecu prin minte.

Işi aduse aminte de desperarea tinereĭ fete şi fu coprinsă de teama că Gabriela îşi pusese în execuţiune planul ei de sinucidere.

Işi apăsă mâna pe fruntea arzătoare şi murmură cu un glas înăbuşit:

— Nu, nu e posibil.

„După câte-i am vorbit ea n'ar fi fost în stare să facă aşa ceva.

Bătu în uşă.

Nici un răspuns.

Apăsă urechea pe uşă.

Nimic.

D-na Melville începu să tremure şi mai tare.

Sângele îi îngheţa în vine.

— Oh, D-zeul meu! D-zeul meu! gemu ea.

In sfârşit se hotărâ să intre şi întoarse clanţa.

Uşa se deschise.

Odaia era goală.

Aceasta însă mări şi mai mult spaima tinereĭ femeĭ.

O foaie de hârtie, pusă ast-fel ca să bată la ochi, se afla pe masă.

Nimic de cât câte-va rênduri scrise în grabă. Hârtia mai arăta încă semnele unor lacrimi.

D-na Melville citi:

„Doamnă,

„Am priceput că nu trebuie să mai rămân la d-ta, în această odaie, unde am „văzut durerea d-tale atât de mare şi unde „am vărsat atâtea lacrimi. Ah, iartă-mă că „te părăsesc ast-fel, fără a'mi fi apăsat „pentru ultima oară buzele pe mâna d-tale „protectoare.

„Dar nu mai pot rămânea aci, nu mai „pot!... Plec. Unde, nu ştiu. Ce mă voiu „face, ear nu ştiu. D zeu să mă aibă în „pază!

„Adio, doamnă, adio!

„Gabriela".

Era o scrisoare simplă dar mişcătoare şi tênăra femeie abia îşi reţinu lacrimele.

— Sărmană copilă, îşi zise ea, ce o să se facă? d-zeu să aibă milă de dênsa.

Ea îndoi foaia şi o puse în buzunar.

Apoi cu o săritură eşi din odaie ca şi cum ar fi urmărită de amintirea crimeĭ monstruoase al căruĭ teatru fusese acest loc blestemat.

IX

Tot mai rău

Coborând cele patru etagii pentru a se întoarce în atelier, D-na Melville repeta mereu:

— Ce o să se facă nenorocita?

Apoi se întrebă înfiorată dacă desperarea nu va învinge pe Gabriela la sinucidere.

Ea se întreba de asemenea ce cauză o fi avênd absenţa Armandeĭ.

S'o fi supărat conducătoarea în urma conversaţiĭ cam viĭ ce o avuseseră în ajun.

Stăpâna nefiind de faţa, lucrătoarele fireşte făcênd fel de fel de presupuneri despre absenţa d-reĭ Armanda şi plecarea apropiată a „zîneĭ atelieruluĭ."

Intru cât privea pe Gabriela, lucrătórele ştiau cum stau lucrurile.

Era natural să plece în starea în care se afla.

Dar d-ra Armanda?

Din partea asta presimţia ceva extraordinar.

Şi se trăncănia:

(Va urma).

CASA DE SCHIMB

Nachmias & Finkels

No. 8, în noul palat Dacia-România, strada Lipscanĭ, în fața palatuluĭ băncel Națională.

Cumpĕră și vinde tot felul de efecte publice, bonurĭ, acțiunĭ, scontează cupoane și face orĭ-ce schimb de monezĭ.

SAPOL — DEPOSÉE

Sapol.—Săpun de toaletă economic și higienic cu bază de Catramnă. Noŭ și minunat produs al celebruluĭ chimist dr. Bertelli din Millano.

Sapol este un săpun foarte fin și emolient de Catramină și de unt-de-lemn dulce și curat, a cărŭ întrebuințare zilnică face pielea fragedă, catifelată, foarte albă la persoanele limfatice și roză la persoanele sângeroase.

Sapol este cel maĭ bun săpun pentru băile de mare saŭ de apă dulce; el vindecă repede toate boalele pieleĭ, ba chiar și împiedică orĭ-ce manifestație a lor.

Sapol servă a face spuma necesară pentru ras; prin urmare, de oare-ce el este antiseptic prin escelență, este absolut imposibil ca virusurile săroase, sifilitice saŭ herpetice să se inoculeze, chiar când se taie cine-va cu briciul, cum se întâmplă adesea întrebuințându-se cele-l'alte săpunurĭ saŭ creme.

Sapol disolvat într'o mică cantitate de apă, servă la spălarea capuluĭ pentru a se vindeca toate boalele țesăturel capilare și maĭ cu seamă mătreața, care este causa principală a căderel pĕruluĭ.

Sapol în timpul epidemiilor de variolă, tifos, choleră, diferite, frigurĭ galbene, etc. trebue întrebuințat continuŭ, fie în toaletă zilnică, fie în băile ce va trebui să le ia cine-va.

Sapol este un preservativ puternic și sigur contra orĭ-căreĭ molipsirĭ, atât pentru bărbațĭ cât și pentru femeĭ și copiĭ.—El a fost cu drept cuvênt numit **Mântuitorul trupesc al omenirel** și a fost deja adoptat de publicul cunoscĕtor și elegant ca săpunul de toaletă cel maĭ plăcut, cel maĭ higienic și cel maĭ economic.

— Bucata costă Leĭ 1.80 —

Cine va comanda 5 bucățĭ de sapol le va primi franco în orĭ-ce parte din țară.

De vênzare numaĭ la administrația ziaruluĭ „Universul“ strada Brezoianu No. 11 Bucureștĭ, la depozitele ziaruluĭ „Universul“ din Iașĭ, Galațĭ, Braila și Craiova.

Fie-care bucată a adevĕratuluĭ „Sapol“ va purta pecetea ziaruluĭ „Universul.

Cel mai escelent remediŭ de a'și păstra dinții

Examinat de medicĭ

—In cutiĭ frumușele—

DE VÊNZARE
la
farmaciĭ, drogheriĭ, parfumorĭ, precum și la depozite cu lumînărĭ «Salvator».

Biurourile:
„Salvator“
Wien. 1, Heidenschuss,

Salvator
Glycerin-Zahn-Crême.

—In cutiĭ frumușele—
a 1 Leŭ cutia

IN ROMÂNIA
Depozitul principal în Bucureștĭ
la
DROGĂRIA MEDICINALA
BRUS
— Strada Nouă —

Oerotit prin lege

Prețul uneĭ bucățĭ e de 1 LEU și 20 Banĭ.

AUX VILLES DE FRANCE

46, — Calea Victorieĭ, — 46

UNICUL MAGASIN ASTĂ-ZĬ CU MĂRFURI BUNE ȘI EFTINE

D.

Avem onoare a aduce la cunoscința D-v. că pe lângă mărfurile cumpĕrate de la vechiul magasin **Aux Villes de France**, am maĭ cumpĕrat un mare depoŭ de diferite mărfurĭ din fabricele cele maĭ renumite francese care sunt deja sosite și a căror vênzare începe de astă-zĭ, prețurile sunt neauzit de eftine.

Rugăm pe onor. Public a nu cumpĕra până ce nu va vizita magazinul nostru.

Mulțumim onorabiluluĭ Public și în special clienteleĭ noastre pentru încurajarea ce ne-a dat până în present și sperăm că vom fi încuragiați și pe viitor.

Cu deosebită stimă
D. LÖBEL, ALEXANDRU & PASCU
foștĭ vechĭ amploiațĭ în magasinul „Luvru“, actualmente proprietarĭ magasinuluĭ AUX VILLES DE FRANCE, Calea Victorieĭ, 46.

Recomandăm următoarele mărfurĭ cumpĕrate din noul depoŭ:

Brocheurĭ	Ne maĭ auzit de ieftin		Crêpe de Chine	Ne maĭ auzit de ieftin	
Saten de Lyon	„	„	Stofe de lână engl.	„	„
Saten merveuilleux	„	„	Lânurĭ Haute-nouv	„	„
Peau de soie	„	„	Tafta glacé	„	„
Amüor Royal	„	„	Catifele de Lyon	„	„
Regence	„	„	Plușurĭ de mobile și haine	„	„
Pequen	„	„			

HAINE CONFECȚIONATE, ULTIMELE JURNALE

— Garnituri, Dantele de Bruxelles veritabile și alte diferite articole —

CASA DE SCHIMB

—„MERCURUL ROMÂN“—

MICHAIL EL. NACHMIAS

Bucureștĭ, Str. Smârdan No 15.

Cumpĕră și vinde tot felul de efecte publice, bonurĭ, acțiunĭ, losurĭ permise Române și strĕine, scontează cupoane și face orĭ-ce schimb de monezĭ.

Imprumuturĭ de banĭ pe deposite de efecte și losurĭ

Gratis și franco.—Orĭ-cine poate cere un numĕr de probă din *buletinul nostru financiar*, care conține *Cursul și listele de tragerĭ la sorțĭ ale tuturor Bonurilor și losurilor Române și streine* și imediat se va trimite *gratis și franco* în toată țara. A se adresa la casa de schimb **Mercurul Roman**, Bucureștĭ Strada Smârdan No. 15.

N. MISCHONZNIKY

Bucureștĭ, Lipscanĭ, 81

Cel maĭ mare depozit de **Piane, Pianine, Harmonium, Note** și tot felul de instrumente muzicale. Catalogul ilustrat se trimete gratis.

971 8

RENUMITA

Apa de Felsina

Premiată cu 44 de medaliĭ la toate expozițiile din lume și cu 5 brevete de la Suveranii din Europa.

Această apă este fără seamăn. Șterge orĭ-ce pată de pe obraz și de pe corp; netezește sbârciturile și face pielea strălucitoare și moale cum e catifeaua; împedică urîtul miros al sudoareĭ, înlătură culoarea galbenă a pieleĭ și face obrazul strălucitor cu cele maĭ viĭ și naturale colorĭ, dacă coloarea galbenă nu provine din boală.

Impedică usturimile ce le face briciul și și usucă erupțiile succesive.

Ferește pe doamne de florile albe, boala atât de comună care alterează în mod simțitor frăgezimea și frumusețea, atât de scumpe la sexul cel frumos.

Clătind gura, face să înceteze fluxiunile gingiilor și le întărește; gonește mirosul displăcut al gureĭ, prin suavitatea aromeĭ sale și este neprețuită pentru a curăța dinții și a le păstra albeața.

Această apă întrebuințată curată, neamestecată cu apă, face să dispară durerea de dinți puind pe eĭ puțin bumbac muiat în ea.

Stropind puțin sobele, maĭ cu seamă pe cele de tucĭ, împiedică vĕtămătoarele emanațiuni și umple camera de un miros plăcut.

Stropind un fier cald cu această apă, se purifică aerul infect în camerile bolnavilor și se produce o ușurare simțitoare.

Mirosind-o adesea, depărtează frigurile intermitente, atât de dese pe la locurile băltoase, de oare-ce este un puternic preservativ în contra boalelor molipsitoare și epidemice.

Are o virtute balsamică pentru a vindeca înțepăturile și a face să dispară vânătăile, precum și pentru a înlătura umflăturile și a liniști îndată durerile de arsătură și zgîrietură, dacă imediat s'a udat partea rănită cu această apă și s'a acoperit cu puțină vată.

Intrebuințând'o pentru băĭ în doze de una saŭ douĕ sticluțe, produce o sensațiune foarte plăcut și întărește corpul. Se poate întrebuința și ca parfum pentru batiste, având un miros foarte plăcut.

Prețul uneĭ sticle leĭ 1.90.

Adevĕrata apă de Felsina se află numaĭ la administrația „Universuluĭ,“ str. Brezoianu No. 11, Bucureștĭ.

MATTONI'S
GIESSHUBLER
APA MINERALA

și care servește de sute de anĭ pentru tóte bólele **organelor esp iratóre** și-de **digestiune** ale *guturaiuluĭ, stoma hului și bișicel udului.*

Escelent pentru copiĭ, reconvalescent și pentru femeile în posițiune.

Ceĭ maĭ bună bĕutură diatetică și rĕcoritoare.

Heinric Mattoni, Carlsbad și Viena

NU MAI SUNT
BATATURI

Intrebuințându-se premiatul „CALIFUG LASZ“ în câte-va zile, cade orĭ-ce fel de bătăturĭ la picioare.

DE VÊNZARE:

In Bucureștĭ: se află numaĭ la adm. ziaruluĭ „UNIVERSUL“, strada Brezoianu No. 11.

In Galațĭ: la corespondentul nostru, str. Domnească, sub hotel Concordia, vis-à-vis de noua cofetărie Centrală.

In Iașĭ: la d. E. I. Brumer, depozit de ziare, str. Golia No 69, vis-a-vis de Château-aux-fleurs.

In Brăila: la d. Constantin Popescu, librar, Calea Regală No. 31.

In Craiova: la d. I. G. Coșoveanu, librar și depozit de ziare, strada Unirĭi, și

In Roman: la librăria K. Rottemberg, strada Ștefan cel Mare și strada Primărieĭ.

Flaconul Leĭ 1.60.

Numaĭ 4500 leĭ *3 mașinĭ, o locomobilă, o batoză* de grâŭ și una de porumb; toate de 10 caĭ putere, în cea maĭ bună stare. Doritorĭĭ să se adreseze în strada Barierĭĭ No. 22 Bucureștĭ.

1106 3

Apa Dentifrice

— ELIXIR —

pentru dinți și bólele gureĭ.

Această apă prin puterea ingredientelor din care e compusă, e cel maĭ puternic preservativ pentru igiena gureĭ și pentru a face din extracte de erburĭ și e cel maĭ plăcut mirosul rĕsuflăreĭ. Se compune bun leac pentru a preveni durerea dinților și stri carea lor. E fórte potrivită pentru ca să curețe și să întărească și dinții pentru ca să păstreze curat smalțul lor; întărește gingiile și e chiar un puternic leac contra inflamațiunilor.

Flaconul 1.90.

In Bucureștĭ se află de vênzare numaĭ la administrația ziaruluĭ „Universul“, strada Brezoianu No. 11 (casa propie). — **In Galatĭ** la corespondentul nostru, strada Domnească sub hotelul Concordia, vis-à-vis de noua Cofetărie Centrală. — **In Iasĭ** la d, E I. Brumer, depozit de ziare, str. Golia 69. vis-a-vis de Château-aux-fleurs. **In Brăila** la d. Constantin Popescu, librar, calea Regală No. 13. —**In Craiova** la d. I. G. Coșoveanu, librar și depozit de ziare, strada Unirĭi.—**In Roman** la librăria K. Rottemberg, str. Ștefan cel Mare și str. Primărieĭ.—**In Târgu-Ocna** jud. Bacăŭ la d. I. Apostol.

Doctor I. C. Dimitrescu

s'a stabilit în str. Traian No. 38.

Consultațiunĭ de la 8—10 a. m. și de la 3—5 p. m.

1071 28

BOALELE SIFILITICE
și neputința bărbătéscă

Vindecă după cele maĭ nouĭ metóde radical fără durere și împedecare dupe experiența de 19 anĭ. Specialist în bólele lumeșcĭ.

Specialist Dr. THÖR
Str. Emigratu No. 1

Intrarea prin strada Sf. Voevozĭ.—Consultațiunĭ de la 8 dim. până la 1 p. m. și de la 5 până la 8 seara.

657 93

Somiere elastice

cele maĭ solide, pentru paturĭ, se fabrică în atelierul de **țesĕturĭ de sîrmă** a luĭ

LUIGI CAPRARI

— Calea Griviței 110 —

Somiera solidă și elegantă, născocită de Luigi Caprari, a fost premiată cu premiul I-iŭ la concursul din *Târgul Moșilor.*

In fabrica aceasta, se confecționéză **grătare, dêrmoane** speciale pentru alegerea nisipuluĭ, petrișuluĭ, neghineĭ și altele. 680

MEDIC și CHIRURG

Z. OTTO

Am onoare a anunța onor. public și în special onor. mea clientelă că m'am **mutat Calea Victorieĭ No. 111 (podul Mogoșoael)**, unde *daŭ consultații medicale pentru orĭ-ce fel de boale* de la 8—10 ore dimineața de la 2—4 ore după prânz și de la 6—8 ore seara.—Tot odată îmĭ permit a atrage atenția suferinzilor că, cunoscênd de aproape toate medicamentele rĕposatuluĭ Doctor **Drasch**, precum și metoda sa de tratament, pătimașiĭ carĭ doresc a fi tratați după metoda demnuluĭ D-r **Drasch**, vor fi tratați ast-fel.

Bólele secrete la bărbați și femeĭ sunt tratate cu **succes sigur** după metoda mea.

Tuberculosa (oftică, atac), la începutul eĭ, dacă nu va fi prea avansată, garantez complectă vindecare; o mulțime de acte de mulțumirĭ staŭ la dispoziția bolnavilor.

642 (1)

Editura Typografieĭ „UNIVERSUL“, L. Cazzavillan, strada Brezoianu No. 11,—Bucurescĭ Tipărit cu Mașina König și Bauer din Würzburg, unica în țară Girant: G. Minculescu.

BIBLIOTECA „ASTRA“ SIBIU